BUDAPEST, 1943 ÁPRILIS 14. — III. ÉVFOLYAM 16. SZÁM.

ÁRA: 24 FILLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

JAPÁN SZÁM

Japán

A Magyar Futár 8 oldalas képsorozata,

A **Magyar Futár** külön japán számához, a felkelő nap országának nagy fia, **Hiroshi Oshima,** — berlini munkatársunk, Rátz Erzsébet útján a következő nemes és fontos nyilatkozatot juttatta el:

BEVEZETŐ A MAGYAR FUTÁR JAPÁN SZÁMÁHOZ

Magyarországot és Japánt, szilárdan összeköti a háromhatalmi szerződés szelleme s mindkét ország szoros fegyverbarátságban harcol, az igazságra épülő nagyeurópai és nagyázsiai új rendért.

A magyar nép a maga ezeréves történelmében mindig

JAPÁN VIRÁGOK . . . Az ősi népviselet gazdagon virágmintás. A japán művészet egy virágos galy megfestésében a legnagyobb. A női hajviselet is virágszirmok utánzása s virág az asszony is, törékeny, finom keleti szépségében . . .

A JAPÁN NÉPERŐ. A rizs a japán nép búzája s a gyermek a jövendője. A rizsföldön dolgozó fatal anya, időtlenül példázza a nehéz, de áldott ősi élet örök megújhodását . . .

ELŐKELŐ JAPÁN ASSZONYOK A TOKIÓI BELVÁROSBAN. Ünnepélyes látogatásra mennek, mert a magas és széles „Takashimada-frizura" csak fontos alkalmakra előírt hajviselet

EGYETEMI HALLGATÓK A JAPÁN FŐVÁROSBAN. A japán nevelésről, a lelki és testi kultúra keletázsiai haladásáról és fejlesztésének módszereiről keveset tud az európai ember . . .

A MODERN TOKIÓ. A belvárosi negyedeket már alig lehet megkülönböztetni az európai fővárosoktól

élete és harca

az Európába érkezett eredeti japán anyagból

egység marad s ki tudja fejteni ezt az egységet Szent István koronájának büszke nemzeti fényében.

A magyarság tiszteletreméltó ősi kulturájában, a hagyományokhoz éppenugy ragaszkodó japán nép, sok szellemi közösséget lát s megbecsüléssel és bizalommal adózik a magyar kulturának.

Rendkivül örülök, hogy a neves hetilap, a Magyar Futár elhatározta egy külön japán szám kiadását s kívánom, hogy vállalkozását teljes siker koronázza.

Berlin, 1943. április 10.

Hiroshi Oshima

császári japán nagykövet

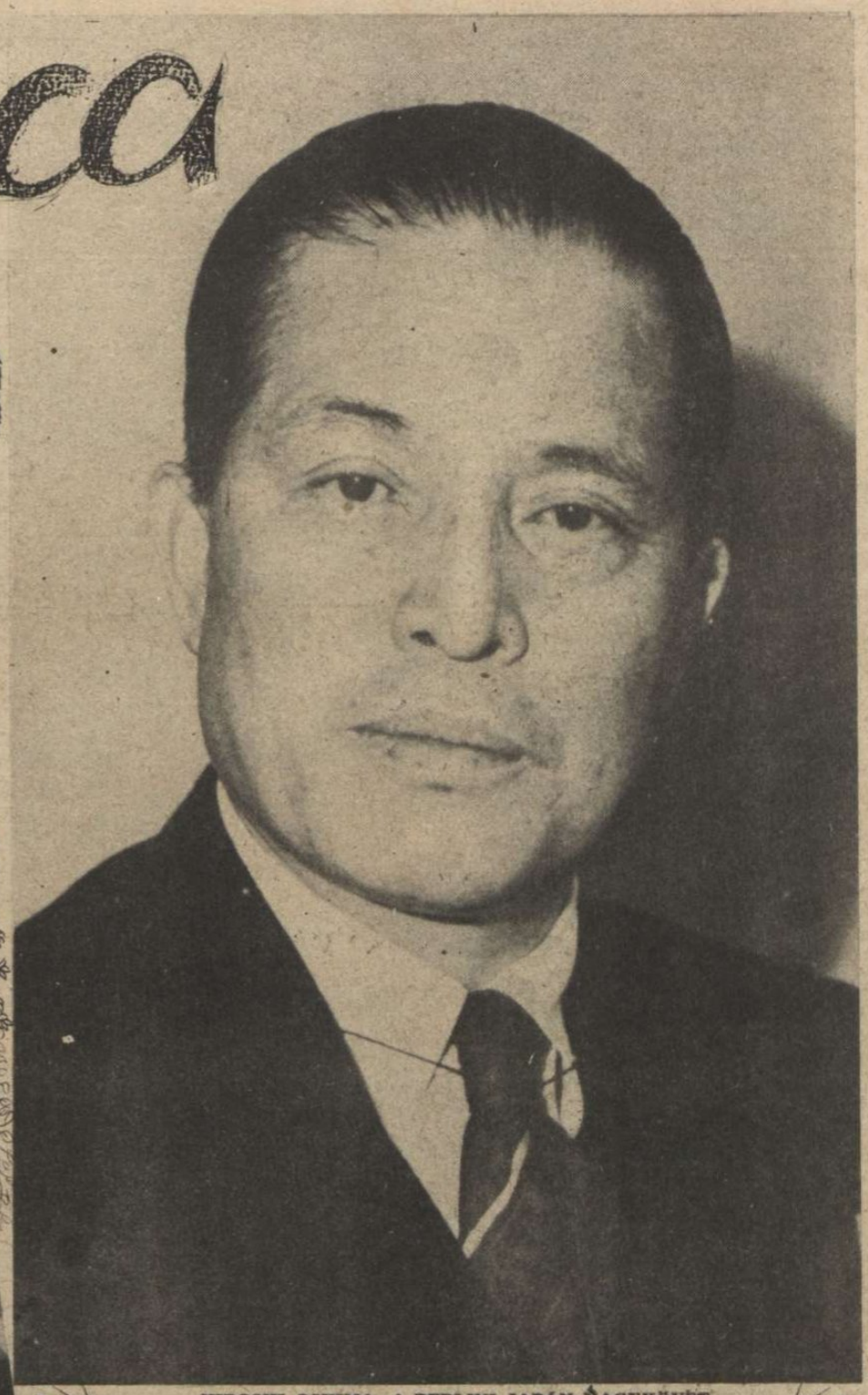

HIROSHI OSHIMA, A BERLINI JAPÁN NAGYKÖVET

A „GINZA" — Tokió főútja, a kedvelt sétahely — olyan, mint Budapesten a Váci-utca, ahol minden délben lezajlik a társadalmi nagyszemle. A remek japán kimonó és az európai sportruha egyformán divat s nehéz volna megmondani, hogy viselőik közül melyik a csinosabb . . .

↑ GYAKORLAT TESZI A MESTERT . . . Az edzett test derűs életszemléletet biztosít; de a sportra való nevelés kezdetén, az apa még jobban mulat, mint a fia . . .

A TOKIÓI ÜZLETNEGYEDEKBEN, a hatalmas, színes lampionok és a zászlószerű, nagy hirdetések csinosítják az utcákat

MULT ÉS JELEN A JAPÁN CSALÁDBAN. A lakóépület európai, a szoba sarkában rádió szól, a családfő magas képzettségű technikus, de az erköles, a szokás s a családi tradició évezredes. Papáleikákkal eszik a rizst s a szőnyegeken ülnek . . .

↑ PARANCSKIADÁS A JAPÁN BOMBÁZÓKNAK
„Győzelem, vagy halál“, — ez a japán repülők jelszava . . .

GÉPPUSKATŰZ AZ AMERIKAI HAJÓRA!
Szédítő gyorsasággal rohan a repülőgép s a japán lövész kis helyén összekuporodva, hidegvérű, pontos célzással zúdítja a sortüzet az ellenséges hajó tengerészeire

JAPÁN GYŐZELME

forradalmi módon megváltoztatta Nagy-Keletázsia arculatát, de a régi erőviszonyok eltolódásának évszázadokra kiterjedő hatásait ma még csak felületesen méri le az emberi elme. A japán **villámháború** letörte a Csendes-Oceán vizein az angolszász hajóhad uralmát s Hongkong, Szingapur, a Malái-félsziget, Holland-India, a Fülöp-szigetek és Burma meghódításával **új hatalmi rendszert** teremtett s hatalmas **támaszpontokat** a háború folytatásához és sikeres befejezéséhez. Japán már berendezkedett közigazgatásilag is **az új ázsiai rend** érdekkörébe tartozó területeken s a lázas, szervező munka nyomán megindult a dús földeken és a bányákban a termelés, a bennszülött lakosság készséges közreműködésével. **Japán nyersanyaghiánya tökéletesen megszűnt! Vas, szén, olaj, gumi, aluminiumérc, réz, ón, ólom, wolfram és mangán bőven ömlik a japán hadiipar telepeire s a népélelmezés minden kérdése is maradéktalanul megoldódott.** A 382.000 négyzetkilométeres japán anyaország ma a világ leggazdagabb s legjobban felkészült országa, amelynek belső munkarendje a hősi hadsereg minden szükségletét ki tudja elégíteni. Az új birodalom roppant területén, a forgalom zavartalanságát a japán flotta biztosítja, erős helyőrségek és védelmi vonalak tartják távol az ellenséget az új határoktól s a japán hadsereg készen áll végső katonai céljainak megvalósítására. **A kínai hadszintéren a döntést kereső hadműveletek körvonalai bontakoznak ki s az indiai határon széthullott a Burmába benyomuló angol hadsereg! Elérkezik rövidesen az idő, amikor az angolszászok felriasztott figyelme újra Keletázsia felé fordul s bebizonyosodik, hogy az átmeneti, helyi győzelmek semmit sem érnek a világháború szervesen egybefüggő frontján. Az idő Japánt segíti s a tengelyhatalmak európai országai, a közös végső harc bajtársi hűségével tekintenek Nippon diadalmasan lobogó zászlajára! . . .**

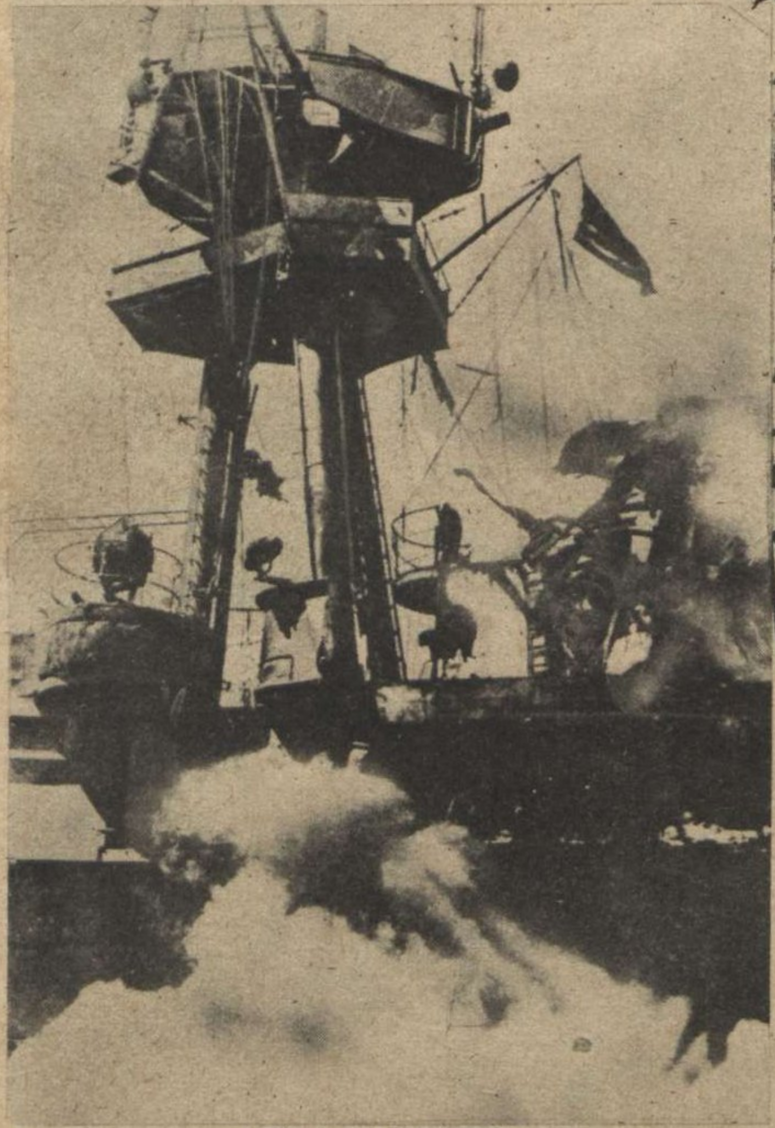

GYŐZ A HALÁLREPÜLŐ . . .
↑ A japán pilóta gépével és bombaterhével szándékosan rázuhant a hatalmas amerikai repülőgépanyahajóra. A robbanások szörnyű ereje a hajófenéket is átszakította s a közelben harcoló csatahajók sem tudták már vontatókötélre venni a lassan elsülyedő óriást. Képünkön, a parancsnoki hídtól jobbra, a japán repülőgép roncsai égnek . . . Ez a páratlan felvétel egy segítségre siető amerikai hadihajóról készült

ÉS ITT VAN AZ ELLENFÉL BIZONYÍTÉKA, —
egy japán légi felvétel ugyanannak az amerikai anyahajónak utolsó órájáról . . . Magasra csap a füst és a lángtenger, belső robbanások törik szét a hajó bordázatát s nincs már mentség, mert a legénységet elszállító amerikai rombolót (baloldalt) is elpusztította egy halálrepülő . . .

A JAPÁN HADMŰVELETEK ÓRIÁS TERÜLETE

TELJES GŐZZEL MENEKÜL 10 AMERIKAI HADIHAJÓ A JAPÁN HALÁLREPÜLŐK ELŐL! . . .
A japán légi felvétel a támadás során készült. Ez az amerikai flottaegység 1 rombolót, 2 repülőgépanyahajót és 1 csatahajót vesztett, mielőtt beállott az éjszaka . . . ↓

↑ A LEGSZEBB TALÁLAT!
A japán hadihajó légelhárító ágyúja „lehúzza“ az amerikai repülőgépet. Ritka szerencséje a haditudósítónak az ilyen fénykép . . .

←AMERIKA BAJA, — SURABAJA ELŐTT . . .
A surabajai kikötő magasságában elpusztított John Paul Jones amerikai rombolót, valósággal a levegőbe emelte az egyidőben robbanó japán torpédók és légi bombák ereje

A CSÁSZÁRI HAJÓHADAT
↓ a harci repülők százai kísérik az ütközetbe a Csendes Óceán vizein.

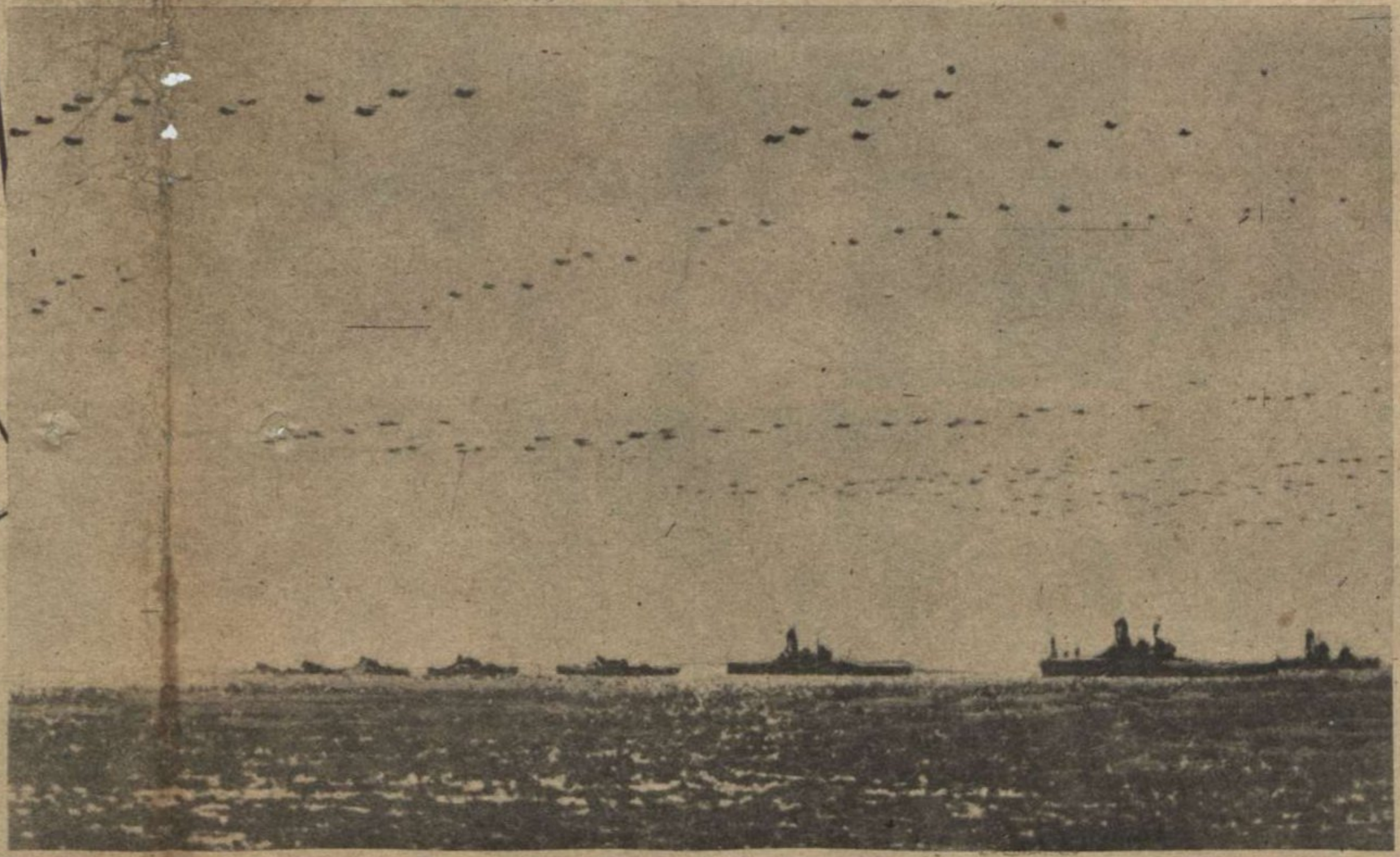

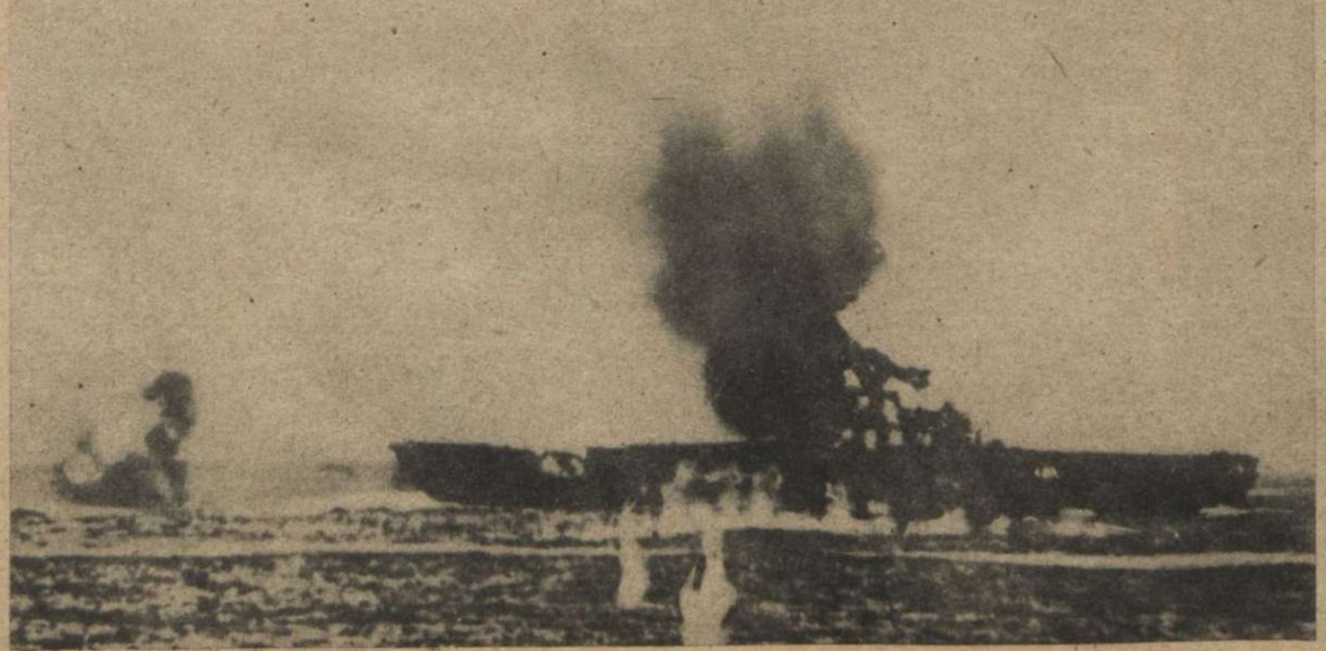

KÉT ANGOL CIRKÁLÓ ELMERÜL A CSENDES-ÓCEÁNON

1. Japán repülők támadták meg villámgyorsan a két angol hadihajót, amelyek kétségbeesett, cikk-cakkos, állandó irányváltoztatással próbáltak menekülni. Az óceán felvert, tarajos vize világosan megmutatja útjukat, — de már súlyos találatok tüze lobog fölöttük . . .

2. A körözés véget ért! Az egyik cirkálót a lőszerkamrába csapódó bomba örökre megállította . . .

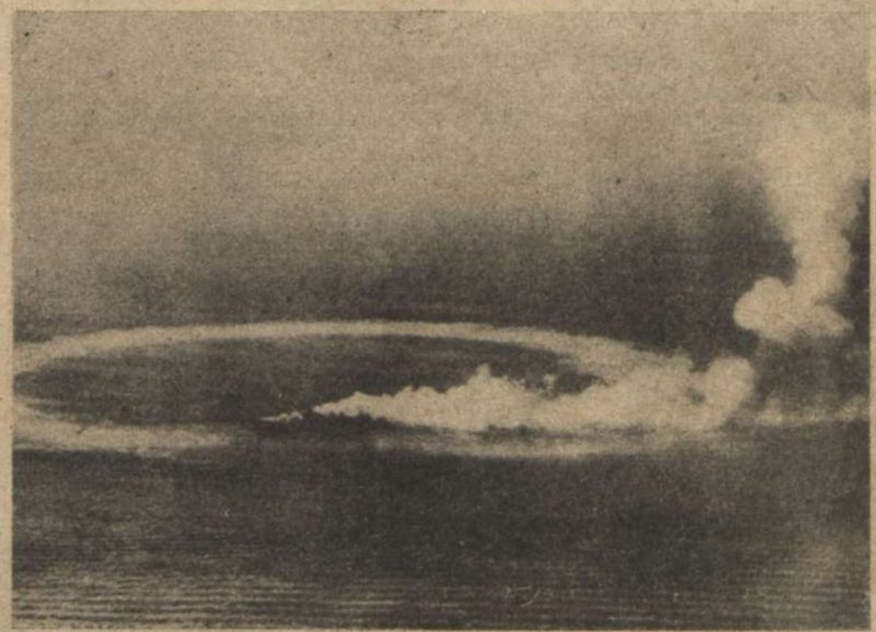

3. — és oldalra fektette . . .

4. Közben a másik cirkáló is befejezte felszíni pályafutását. Háromnegyed részét már elnyelte a tenger s a függőlegesre bukó hadihajót, roppant súlya pillanatok alatt a mélységbe rántja. Az angol admiralitásnak 1400 tengerész eltűnését jelentik . . .

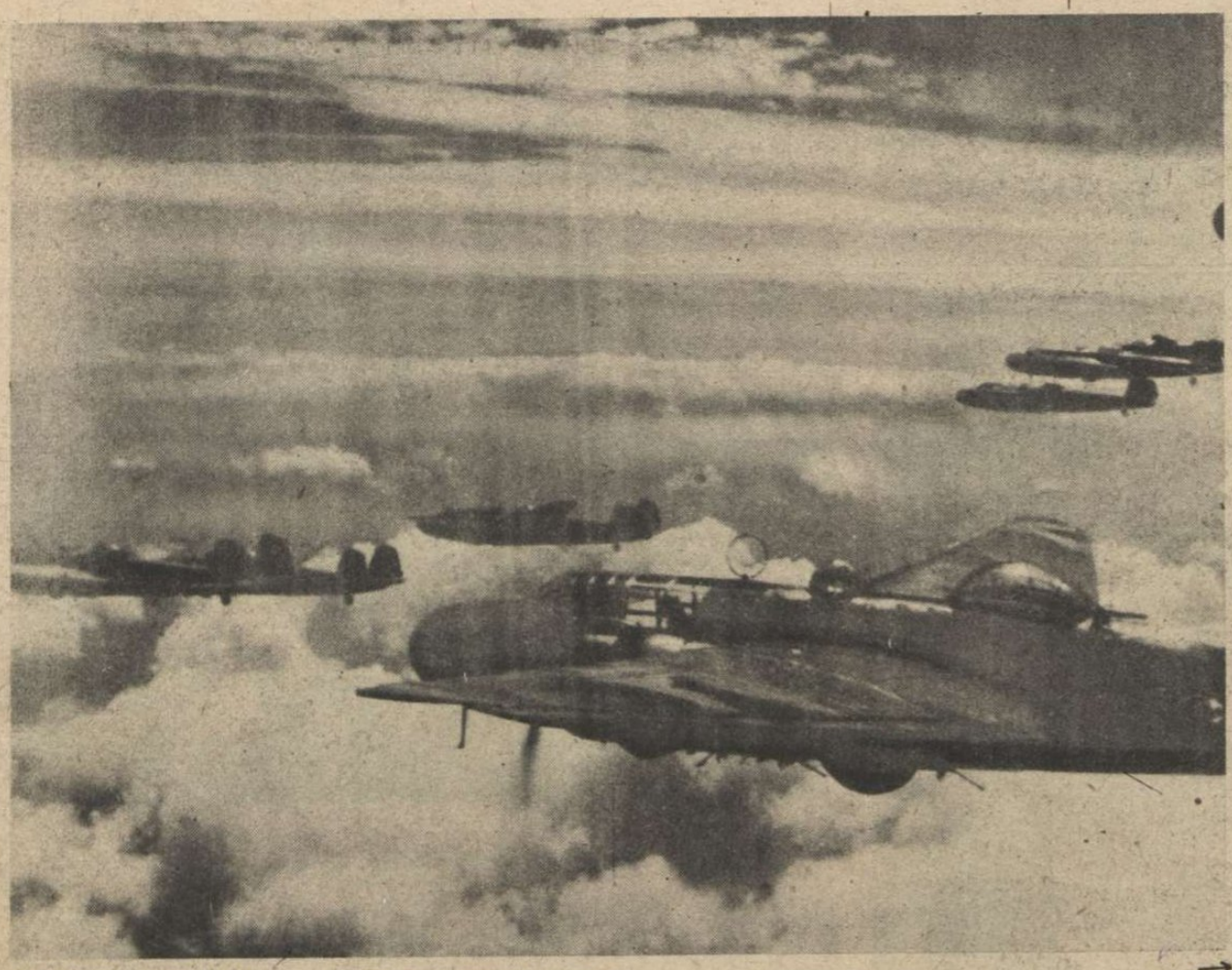

↑ JAPÁN BOMBÁZÓK az amerikai hajókat üldözik

JAPÁN HADIHAJÓ OSTROMOLJA UJ GUINEA AMERIKAI CSAPATOKKAL MEGSZÁLLOTT PARTVIDÉKÉT

↓ A déli tengerek forró napja s tüzes fénye ragyogó fehérbe mossa a szineket és az árnyalatokat . . .

→ JAPÁN ROMBOLÓT KÍSÉRNEK a napjelvényes harcigépek s megvédik az ellenség támadásaitól

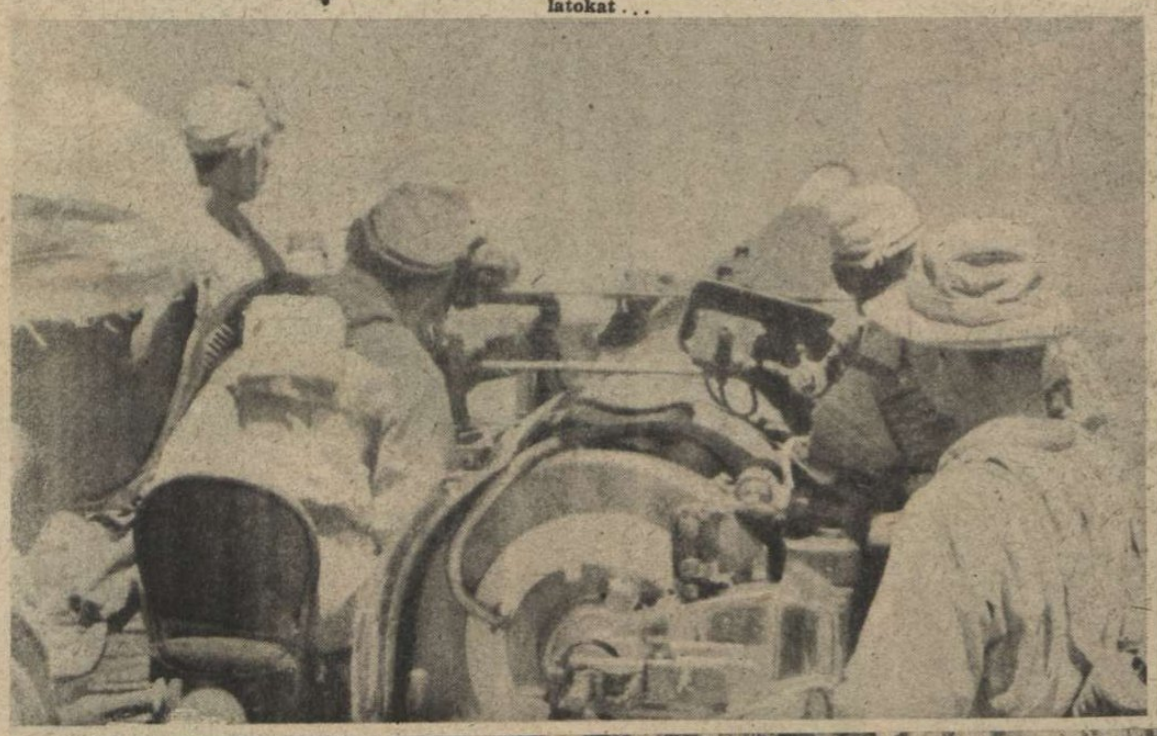

↑ TÜZET NYIT a japán cirkáló az amerikai bombázók ellen

JAPÁN CSAPATOK partraszállása a győztes tengeri ütközet után

ROHAM A BURMAI OLAJKÚTAK BIRTOKÁÉRT
A váratlan támadást teljes siker koronázta

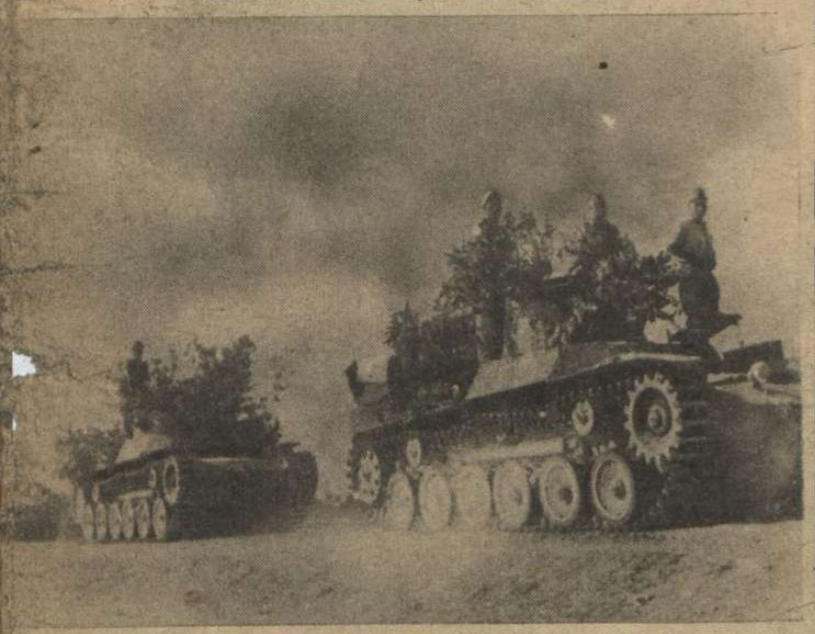

JAPÁN HARCKOCSIK FELVONULÁSA INDIA HATÁRÁN
Az lezajlott ütközetekben az angol csapatok burmai előretörését a japán haderő meghiúsította. A hét végén érkezett jelentés szerint Burma határvidékén a japánok megsemmisítették a Wawell-hadsereg zömét s a megmaradt menekült angol csapatrészek Indiába menekültek . . .

A PARTRASZÁLLOTT JAPÁN GYALOGSÁG
támadása a drótsövényes amerikai állások ellen

JAPÁN TÁBORI SZINHÁZ A KINAI ARCVONAL MÖGÖTT

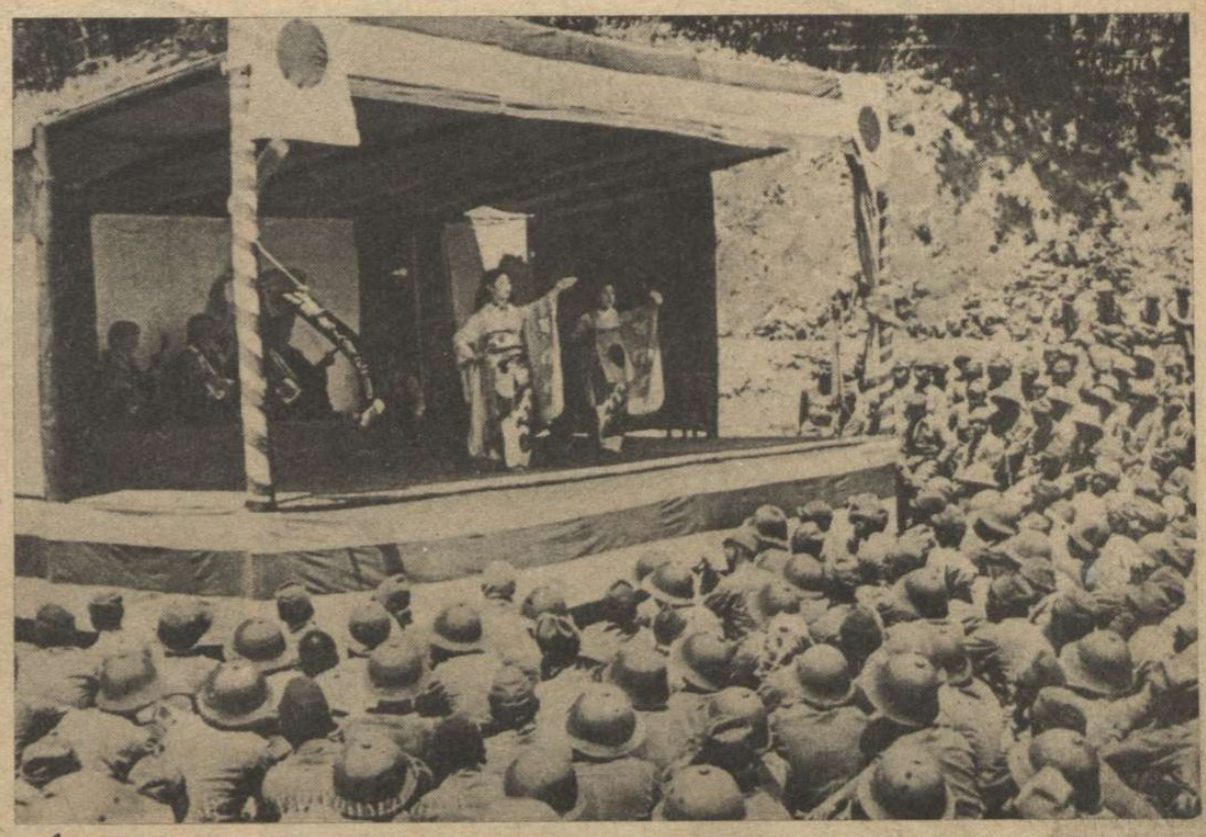

1. Gésák táncolnak és énekelnek a rögtönzött színpadon, a japán zeneszerszámok sajátságos kíséretével . . .

2. A frontkatona a leghálásabb közönség . . . Fényképeket is készítenek a harcosok a vidám órák emlékére.

3. Táncra perdülnek a katonák a színésznőkkel az előadás végén. Úgy ragyog az életöröm, mint a nap. Senki sem gondol a holnapi csatákra . . .

↑ KÖNNYŰ JAPÁN TÜZÉRSÉG
lövi az angol állásokat Burma határvidékén

A KÍNAI FRONTON
Japán rohamosztag közelharca a Csekiang—kiangsi vasútvonalért. Az állomásépületet védő vastag kőfalat hódítják el a kínaiktól ↓

↑ A JAPÁN GYALOGSÁG ÁTTÖR AZ ORDOS-SIVATAGON,
a Shenzi tartománytól északra fekvő területek meghódításának nagy fegyvertényében

→ HALLO SHANGHAI!
A japán tábori telefon óriás területeket köt össze a főhadiszállással . . .

→ JAPÁN ŐRSÉGVÁLTÁS — A KÍNAI TORONYBAN
A messzeségben Csangkaisek hadseregének élcsapatait figyelik az őrök . . .

↓ A JANGCSEKIANG PARTJÁN
Kína belsejében, egy műszaki csapat elvégezte feladatát: kábelt fektetett át a széles folyón a híradó szolgálat biztosítására

↑ ÚJRA MEGKEZDŐDÖTT CSUNGKING BOMBÁZÁSA! A japán repülők sűrű hullámokban támadják Csang-kaisek fővárosát. Égő gyártelepek Csungkingban

FELVONULÁS CSUNGKING-KÍNA ELLEN
Bárkákon szállítják a japán gyalogosokat egy nagyobb kínai hadcsoport hátába

↓ CSUNGKING FŐUTCÁJA, a Tu Ju Kai, a japán légitámadás után

↑ „IMON BU'KURO!..." Ez a japán neve a szeretetadomány-csomagoknak. A kínai földön harcoló katonák szívből örülnek az első vonalban, ha az otthon háláját és üdvözletét az imon-bukuro tolmácsolja... A japán katona sohasem felejti el távoli hazáját s a frontokon is a japán tavaszt látja, —

— A FUZSIJÁMÁT, → a japánok szent hegyének hófedte bérceit s az őt-távak vidékét, ahol fehér- és rózsaszínű virágdíszben pompáznak a fák...

13 Berlin C 3336 234 10/4 1400
Magyar Futar Budepest

KÁLLAY MIKLÓS
miniszterelnök Rómában meglátogatta a fasiszta forradalom történelmének nagyszabású kiállítását
(A Magyar Futár rádióképe)

ANTE PAVELICS, A HORVÁT POGLAVNI
A független horvát állam kétéves fennállás
nak évfordulóját ünnepli

Világ ujság

„EDESAPÁTOK HAZAÉRKEZETT!..." →
A szabadonbocsájtott francia hadifoglyok egy nagyobb szállítmánya, a német birodalomból Párisba érkezett. Határtalan volt az öröm a szerencsés kis családokban...

↑ BESZÉLGET A DUCE MAGYARORSZÁG MINISZTERELNÖKÉVEL
Kállay Miklós római látogatása a hagyományos olasz-magyar barátság szellemében fejezte ki a két nemzet állásfoglalását a tengelyhatalmak oldalán

← TOZSO JAPÁN MINISZTERELNÖK
(baloldalt) Burma miniszterelnökével tárgyal az együttmüködésről
(Tokiói rádiókép)

V. P. NENONEN →
finn tüzérségi tábornokot, a finn tüzérség megteremtőjét, 60. születésnapján felkereste Mannerheim marsall és személyesen adta át ajándékát. Középen baloldalon Mannerheim és mellette Nenonen tábornok

← GUSZTÁV SVÉD KIRÁLY
megszemlélli Stockholm legnagyobb, új teniszcsarnokának építési munkálatait

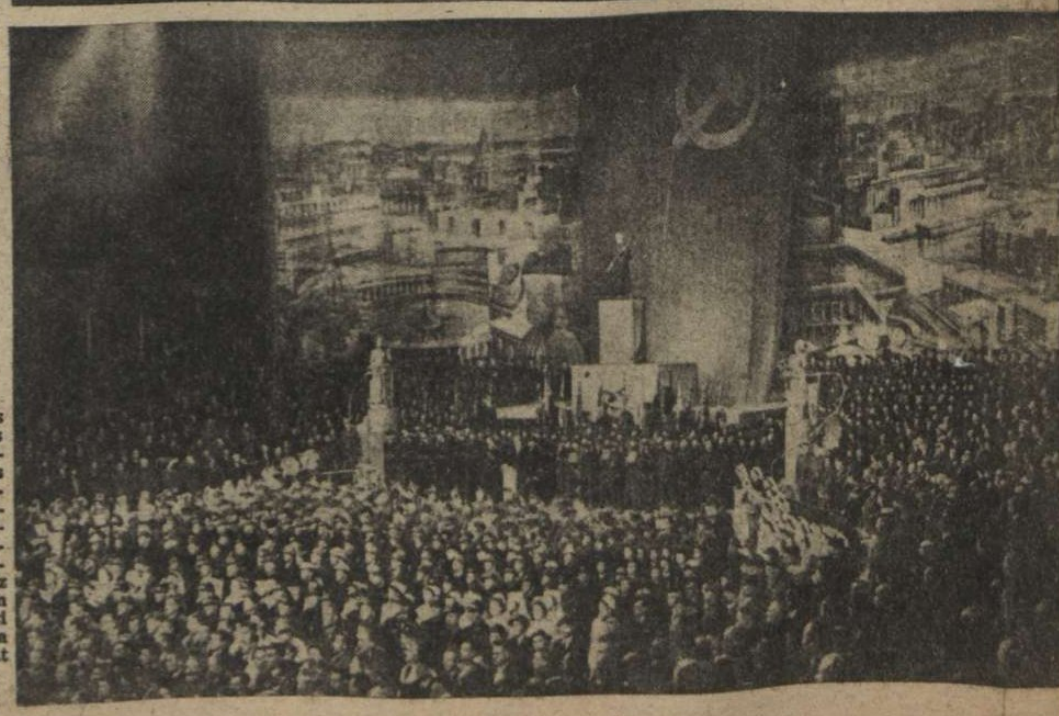

→ ...ÉS LONDON NÉPE A BOLSEVIZMUST ÜNNEPLI...
A királyi Albert Hall óriás termében lezajlott tüntetés szónoka Eden külügyminiszter volt, aki a sarló és kalapács kommunista jelvény alól méltatta a bolsevizmus és a vörös hadsereg érdemeit. A háttérben a díszlet egy szovjetváros képe, ahogy azt az angolok vásznon, kulisszán elképzelik... A gyarmati rabszolgatartók Sztalint, a szovjet rabszolgáinak urát éltetik...

HÉTRŐL HÉTRE

V

A japán hadsereg

az indiai határ mentén, a Mayiu-félszigeten, katlanba szorította a burmai brit haderőt, kézitusákban visszaverte a kétségbeesett kitörési kísérleteket s a megfogyatkozott angol csapatok, élükön Cawendish tábornokkal, — éppen április 8-án, a keletázsiai háború kitörésének elsőéves emlékünnepén, — feltétel nélkül megadták magukat. A nagy győzelem híre Indiában mély benyomást keltett s eloszlatta a meséket az angolok burmai előnyomulásáról. A Burmában harcrakészen álló japán hadsereg új főparancsnoka, Kawabe tábornok kijelentette, hogy készen áll az ellenség végleges legyőzésére Csungking-Kínában és Indiában... A japánok nem hívei az üres fenyegetéseknek s Kawabe nyilatkozatát már ellenséges hírek is megerősítik, a következmények jelentésével. Burma és Jünnan határáról Csungking rádiózza a japán csapatösszevonások feltűnő erősödését, Shanzi tartományában heves harcok lángoltak fel, Shantungban pedig, a kínai haderő 2000 halott és 3000 fogoly elvesztése után feladta Tienliucswang kiépített erődvonalát, az ellenállás főfészkét. Keletázsiában és a Csendes Óceán szigetpartvidékein új vihar tör ki s megrázza alapjait a maradék angolszász hatalomnak. Az aránylagos nyugalom a felkészülés idejét leplezte, de jó időben kezdődik újra a hatalmas hadműveletek korszaka, megmutatni e világnak, hogy a Csendes Óceán térségében lezajló történelmi események figyelembevétele nélkül, a népek és nemzetek viaskodásának várható eredményeiről senki sem gondolkodhatik komolyan és a megjósolt eredmények valószínűségével... A Magyar Futár japán száma ezt a fontos felismerést közvetíti olvasó táborához...

A világhelyzet

alakulása közelről érdekel ma már minden embert, aki a saját sorsát s családjának, nemzetének, Európának és az emberiségnek jövendőjét, értelemmel és segítő szándékkal vizsgálja. A világháború a Föld kerekségére szélesítette a politikai látóhatárt s visszavonhatatlanul elmúlottak azok a szép, vagy szerencsés idők, amikor az egyik ország csöndjét felverte a csatazaj s a szomszédos államokban békésen virágzott a jólét. A mi korunkban a világot és a földrészeket átfogó munkamegosztás, ezer és ezer titokzatos hajszálcsövén a szellemi és a gazdasági összefüggéseknek, átszármaztatja a háború hatásait még a semleges országokra is. Bármerre tekintünk, boldognak és békésnek mondott népek baját, gondját és fokozódó nehézségét látjuk s talán már csak az a különbség, hogy a hadviselők hamarább és a semlegesek később rendezkednek be a feltétlenül jelentkező társadalmi és gazdasági zavarok leküzdésére. A leggazdagabb rétegek aránylagos gondtalan élete, és a külszínhez való görcsös ragaszkodása ne tévesszen meg senkit! Lefelé fordul a jólét szekerének rúdja mindenütt, mert elapadnak a tömegfogyasztás javait bőségesen termelő források s a gyárak, az üzemek, a munkamegosztás egész szervezete, a háború átvészelésének vagy megnyerésének életfontos céljáért dolgozik. A semleges állam fegyvereket gyárt, hogy védje semlegességét, a háborús ország pedig azért kovácsol fegyvert, hogy roppant áldozatának végső eredményét biztosítsa. A végeredmény mindenütt egyforma jelenségeket idéz fel. A termelési különbségek elmosódnak, az életszint, a tömegfogyasztási cikkek megritkulásával szükségképpen alacsonyabbra süllyed s a háborúért viselt áldozat megterheli az emberek vállait. Ahol a háború első éveiben nagyobb volt a csalóka jólét, a kereset és a reménykedés a semlegességből fakadó profit könnyű megszerzése iránt, ott mostanában jelentkezik a kiábrándító csalódás, erősebb hullámokat verő politikai mozgalmakban. S amikor a háború terhét viselő országban, ezekről a felberzenkedő mozgalmakról olvasunk, csak azt mondhatjuk, hogy a közös áldozat, a közös fegyelem és a terheknek is tisztességesen közös viselése az egyetlen lehetőség előbbrejutni a tartós békéhez vezető golgotás úton. A világhelyzetet a népi közösségek igazságos áldozatkészsége alakítja kedvezőre vagy az egyik, vagy a másik küzdő fél javára s a történelem sok évezredes tanulsága szerint, az emberiségre szakadó háborúkban az a nép roskad össze a cél előtt, amelyik súlyos terhét időelőtt — elhajítja!...

Mértéktartással

óvtam meg lapomat következetesen a személyi propaganda ízléstelenségeitől s bevett, régi szokásoktól eltérően, a Magyar Futár olvasóközönségét nem terhelték hírek, kivonatok és lelkendező áriák arról, hogy a főszerkesztő hol beszélt, miért pereskedett, merre utazott, hogy ünnepelték, hogy győzött s milyen egetverő igazságokat mondott... Ettől a józan szokástól most sem volt szándékomban eltérni s szóval sem említettük volna meg az Általános Fogyasztási Szövetkezet ügyében hozott elsőfokú, felmentő ítéletet, ha Györki-Gottlieb társasága megelégszik a fellebbezéssel s ártatlanságának emberileg érthető hangoztatásával. Ehelyett a Népszava vezércikke fenyegetődzik és rágalmaz, leverően ócska és zsidó ujságírási módszerrel. A Népszava kirohanása szerint, — „Rajniss Ferenc a munkásmozgalmat akarta szivendöfni. Számításában csalódott. Megigérte fűnek-fának, hogy a munkásmozgalmat megsemmisíti, ha az Általános Fogyasztási Szövetkezetet megfojtják...“ Ez az állítás szemérmetlen hazugság az első betűtől az utolsóig! Hogy lehet ilyen ostoba rémregénnyel az értelmes, magyar munkásrétegekhez fordulni?.. És ki a fű, meg a fa?.. Kit kellett volna megkérni arra, hogy sziveskedjék kérem megfojtani a szociáldemokrata szövetkezetet s azután tessék csak instálom idenézni, hogy micsoda tüneményes gyorsasággal hasogatom megsemmisülésbe, — a munkásmozgalmat?! Ki lett volna a fojtogató Jack?.. Növeli a rejtélyes zavart, hogy nehány sorral lejjebb, a mese fonaláról megfeledkező dühös tintabillencs, már a következő kérdést intézi hozzám: „Vajjon kit szeretne még megfojtani Rajniss úr? Előre biztosítjuk: továbbra is megmaradunk...“ Tehát már megfojtottam valakit. De miért rohangásztam akkor fűhöz-fához, hogy végezze el helyettem a fojtogatási műveletet?.. És ki a halott? — ha mindenki továbbra is megmarad és én „csalódtam számításaimban . . .“ Nem volna szebb és magyarabb dolog, nyiltan és egyenesen beszélni igazat, — vagy hallgatni mélyen?..

Az igazság

pedig annyi, hogy Györki-Gottliebék a bíróság elé állítottak rágalmazásért s a bíróság felmentett. Gottliebék fellebbeztek. Új tárgyalás lesz s addig nem illik hazug mesékkel rágalmazni a szegény vádlottat. Ez a Gottlieb már levelezéseket is hamisíttatott, tudatosan, pénzért és kalapért, tehát megbízható tanu a maga ügyében s jogosan igérheti; hogy még beszélni fog . . . Peyer Károly viszont egy bírósági tárgyaláson már bevallotta, hogy mint elnök, nem sokat tudott az Általános Fogyasztási Szövetkezet ügyviteléről, — tehát ő is jó tanu a bonyodalmak kibogozásához... Bűnös tehát csak én vagyok, mert hónapokig tartó munkával megvizsgáltam a marxista vállalkozások ügyvitelét s láttam jóelőre, hogy sok 10.000 kisember betétje s keservesen megtakarított vagyonkája, sajnos menthetetlen. S ha tényleg a munkások sorsa érdekelte volna a vezető elvtársakat, akkor idejében arra kellett volna megkérjék a magyar államot, hogy adjon segítséget a homokra épített s összedüléssel fenyegető vállalatok csöndes felszámolásához és a megtakarított munkásfillérek visszafizetéséhez! Ez lett volna a feladatuk, valamikor 1936-ban, ez lett volna a dolgozók megsegítése és a tisztességes szövetkezeti eljárás, ha a vezetőség nem a politikai hatalom fellegvárát védi minden áron, hanem a szövetkezeti tagokat!... Az 1939. esztendő, már az elmulasztott lehetőségek fekete éve volt, amikor Györki—Gottlieb nem tudott két balkézzel sem kievickélni többé a csőd hínárjából. Nem tudott? Dehogynem! Beült az autóba és elhajtatott. „A hínár a dolgozók fillérjeiből összegyűlt milliókat nyelte el. Ez a fojtogatás története. Györki—Gottlieb egészséges, virul, s címere van: áll egy vörös mezőnyben és szaporán — nem mond igazat...

A munkáskérdés

nem azonos nehány örökös marxista díszelnök zavartalan uralmának biztosításával, azt pedig minden épeszű ember tudja, hogy a 25—50 évvel ezelőtt vallott nézetek, nem szükségképen helytállók és hasznosak a mai világban. A fejlődésről és a helyzet korszerű alakulásáról mindenkivel vitatkozni lehet, aki hátsó gondolatok nélkül s jóindulattal a helyes megoldást keresi, akár szociáldemokrata az illető, akár más, új táborokhoz tartozik, de hiábavaló fáradozás a vélemények tisztázása, ha dogmák és vezérkedési dühök fagyasztják és égetik az érveket. Új viszonyokat csak elfogulatlan értelemmel szabad megvizsgálni s erre a szellemi munkára sokkal hajlamosabbak a dolgozók, mint a vezérek. Aki egyszer beledagadt a munkásvezéri székbe, az szenvedélyesen rikácsol a legkisebb változás ellen is, mert ösztönszerűen attól fél, hogy az átalakulás szétveti alatta a kényelmes ülőkét. Ugyanez az ösztön rémítgeti egyébként a reakció bajnokait is, tehát nincs azon semmi csodálkozni való, hogy a népfrontos egybecsődülések vezetői között marxista és konokul maradi, liberális nagypolgárok borulnak egymás kebelére... „Micsoda beszéd! Ha már nem lökhetjük le egymást a vonatról kedves polgárok és elvtársak, akkor inkább fogjunk össze, egyelőre s lökdössük le az új felszállókat!...“ — Körülbelül ez a logika érvényesül az összes jobboldali mozgalmak ellen kialakuló tömörülésekben, amelyeknek súlypontját mindenütt a zsidóság képezi. A munkásember azonban semmi hasznát nem látja az öncélú, zárt társaságok handabandázásának, mert a nagy küzdelem bizony nem a munkás, hanem az elzsidósodott, bürokrata nyárspolgári és irodákból rendelkező örökvezérek megmentéséért folyik. A komoly jobboldali magyar politikusok sohasem kívánták a munkásmozgalom letörését, s azt hirdették mindig, hogy a munkásság önvédelmi és önsegítő szerveit meg kell tartani, sőt erősíteni kell, hogy fontos nemzeti feladatukat elláthassák. A magyar munkásság boldogulásának, emberséges életének, jogainak és szervezeti megerősödésének ellenségei nem a mi soraink között lapulnak sezt jól tudják Gottliebék és társaik, — de nem szeretnek arrafelé mutogatni, ahol fajtestvéreik üldögélnek, készséges szolgáikkal...

MAGYAR KÉPHÍRADÓ

KÁLLAY MIKLÓS AZ ÜDVÖZLŐBESZÉDET HALLGATJA
↓ Mögötte Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter

← KÁLLAY MIKLÓS

miniszterelnök hazaérkezése Rómából. A miniszterelnök feleségével és fiával a pályaudvaron

→ A FINN UJSÁGIRÓK MAGYARORSZÁGI LÁTOGATÁSA

DR. RAGNAR NUMELIN, a finn sajtófőnök, aki nagyhatású előadásában meleg szeretettel beszélt a finn-magyar testvériségről

↑ A BUDAPESTRE ÉRKEZŐ FINN UJSÁGÍRÓKAT
Aarne Wuorimaa finn követ, Ullein-Reviczky Antal sajtófőnök és Kolosváry Borcsa Mihály, a Sajtókamara elnöke fogadták

↓ KEDVES VENDÉGEK MAGYARORSZÁGON
a finn testvérnép sajtójának képviselő

APRILISI NAPFÉNY...

HONVÉDEINK HARCA

↑ A FACSOPORTON TÚL HÚZÓDÓ DOMBOK MÖGÜL ELLENSÉGET JELENTETTEK A FELDERÍTŐK

A megsemmisítésükre kiküldött szakasz félrajokra szóródva küzdi előre magát a rohamvonalig... Később saját veszteség nélkül térnek vissza kiindulási pontjukra

← NINCS AKADÁLY!

Bokán felül érő sárban és hólében haladnak céljuk felé a felderítők. Minden pillanatban tüzet kaphatnak...

SÁRRAL, VÍZZEL, HÓLÉVEL VAN TELE A BAKANCS... →

A melegen sütő tavaszi nap megszárítja az átázott ruhát a pihenő alatt...

↓ KÖZELHARCBAN! A hevenyészett téglafal mögött lapul valahol a bolsevisták aknavetője... Két önként jelentkező honvéd, dobásnyira megközelíti az előrenyomulást akadályozó aknavetőt. Az első már keményen markolja a kézigránátot, hogy a felfedezett célpontra hajítsa és megnyissa az utat bajtársai előtt

AZ AKNAVETŐ MEGSEMMISÍTÉSÉRE INDULT HONVÉDEK MERÉSZ VÁLLALKOZÁSÁRÓL GOLYÓSZÓRÓTÜZZEL TERELIK EL A FIGYELMET...

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETT MAGYAR HŐSEI

JAKOBI ANTAL
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

FRIDRICH FERENC
kárpaszományos őrmester, Magyar Bronz Érdemérem, hadiszalagon

SZABÓ FERENC
főtörzsőrmester, Magyar Bronz Vitézségi Érem

KESZTE ISTVÁN
főtörzsőrmester, Magyar Bronz Érdemérem, hadiszalagon

MIHALIK LAJOS
őrmester, Magyar Bronz Vitézségi Érem

PORDÁNY ISTVÁN
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem, II. oszt. német vaskereszt

ÉNEKES NÁNDOR
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

ANTWERPEN GYÖNYÖRŰ TEMPLOMA ROMOKBAN HEVER!
Az angol repülők a belső városnegyedet pusztították el s több mint 2000 polgári halottja van a barbár támadásnak...
(A Magyar Futár rádióképe)

ANTWERPENI ÖZVEGYEK ÉS ÁRVÁK SIRATJÁK HALOTTAIKAT...
Az áldozatok között 250 iskolásgyermeket gyilkoltak meg az angol repülők
(A Magyar Futár rádióképe)

SEBESÜLTEK ÉS HALOTTAK SZÁZAIT CSÁKÁNYOZZÁK KI A ROMOK ALÓL...
Antwerpen gyásznapján a belga és a német orvosok és ápolónők csodákat műveltek az emberi élet megmentésének nemes munkájában *(A Magyar Futár rádióképe)*

EZREK MENEKÜLNEK SZERTESZÉT A LONGCHAMPSI LÓVERSENYTÉRRŐL!
Asszonyok, gyerekek pusztultak el a terror-bombázásban
Anglia rávicsorította fogait a szerencsétlen franciákra... *(A Magyar Futár rádióképe)*

PÁRISI TEMETÉS
az angol légitámadás után

GYILKOS TÁMADÁSOK EURÓPA ELLEN!

AZ ANGOL ÉS AZ AMERIKAI LÉGI HADERŐ, AZ EMBERIESSÉG ELEMI SZABÁLYAIT SÉRTETTE MEG ANTWERPEN, PÁRIS, BERLIN ÉS AZ OLASZ VÁROSOK LAKÓNEGYEDEINEK BOMBÁZÁSÁVAL

Az angolszász légi hadviselés új és embertelen korszaka kezdődött meg Berlin, Páris, Antwerpen s a nyugateurópai kisebb és nagyobb városok lakónegyedeinek bombázásával. A norvég tengerpartoktól a délolaszországi városokig terjed a védtelen polgári lakosságra és a kultúra kincseire zúdított terror véres hulláma s a halottak ezrei vádolják némán a háborús küzdelemnek ezt a lovagiatlan módszerét. A tengelyhatalmak légi hadereje nem nyúlt a bosszúállás fegyvereihez s a hadijelentések csak Anglia hadi célpontjainak bombázásáról számolnak be. A fegyelmezett és emberséges katonai magatartás jellemezte mindig a német és az olasz légierőt, s az ellenség érdeke, hogy az angolszász terror szüneteltetésével kerülje el a megtorlás kegyetlen szenvedéseit...

NAPPALI LÉGITÁMADÁS PÁRIS ELLEN
↑ Longchamp lóversenyterére, ahol éppen futtattak, 16 bomba esett. A városban 400 ház rombadőlt s 300 ember meghalt...

TRAGÉDIÁK A ROMOK ALATT
Berlin külvárosában, a kis lakóházak közül, egy súlyos sebesült megmutatja a mentőcsapatnak a betemetett pince helyét. Ez a bátor ember, sebesülten is sok életet mentett meg, de a saját fiát már holtan húzta ki a romok alól...

↑ A BOIS DE BOULOGNE-BAN, a lóversenytérre vezető úton halottak feküsznek a fák alatt. Franciák. Férfiak, akik Angliáért harcoltak s asszonyok, akik az angol szövetségesért lelkesedtek. Anglia fizetett a ragaszkodásért...

A PÁRISI ÁLDOZATOK KOPORSÓINAK FELRAVATALOZÁSA ↓
(A Magyar Futár rádióképe)

BERLIN BOMBÁZÁSA
Egy berlini munkáslakás-negyedben, kiássák a halottakat és sebesülteket a romok közül

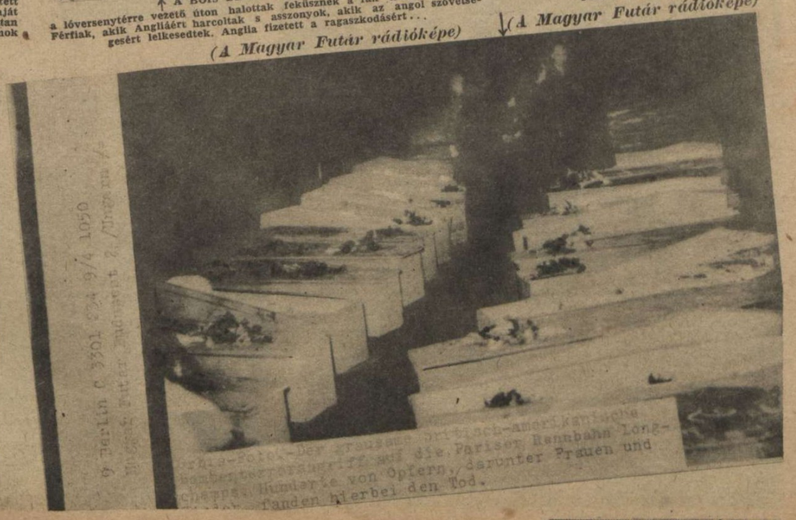

TÜZ! . . .
A parancsnok szavára eldördül az ágyú s gránát robban a támadó angolok sűrűjében . . .

LEGÖRDÜLNEK A HARCKOCSIK A CSATATÉRRE!
Minden vonalszakaszért elkeseredett harc folyik s a többszörös túlerő véres áldozatot fizet a tengelyhatalmak állásainak megrohamozásáért . . .

HŐSI ELLENÁLLÁS

Változatlan hevességgel dühöng a támadó és elhárító csata az összes tunéziai frontokon. Az angolszászok sohasem tapasztalt mértékben dobják a küzdelembe a hosszú hónapok alatt felvonultatott haderejüket s az aránytalanra növekedett számbeli fölényt a harcokban felhasznált anyagmennyiség bőségével is növelik. **A súlyos elhárító harcok döntő próba elé állítják a kisléfszámú tengelycsapatok ellenálló erejét.** A legerősebb angol nyomás Rommel déli arcvonalára nehezedik, ahol a német csa-

ELSŐ SEGÉLY
a megsebesült német ejtőernyősnek

OLASZ VADÁSZREPÜLŐK MEGBESZÉLÉSE A BEVETÉS ELŐTT

OLASZ VADÁSZGÉPEK
szállnak szembe az angolszász harci repülőkkel . . .

EJTŐERNYŐS NÉMET EGYSÉGEK PARANCSNOKI SÁTRA
a „senki-földje" határán. Felülről belevész a sátor a bozótos sárgaszínű terepbe . . .

A KULACS A LEGNAGYOBB KINCS
a pokoli hőségben s felüdül a harcos néhány korty friss víztől . . .

BERSAGLIERI GÉPPUSKÁSOK
feltartóztató tüze zúdul az alacsony bozótban előreszökellő angolokra

TUNÉZIÁBAN

patok új vonalakra vonultak vissza. A szívósan védekező utóvédek csodálatraméltó bátorsággal megoldott feladata, az angol páncélos hadak bekerítő mozdulatainak meghiúsítása. Észak-Tunéziában az 1. brit hadsereg balszárnya új támadásra indult s megkísérli a német arcvonal áttörését. **A harcok lendülete csak fokozódhatik. A tengelycsapatok tunéziai hősköltemányét vérrel írja a történelem . . .**

A NÉMET TÜZÉR A 100. LÖVEDÉKET TASZÍTJA AZ ÁGYÚCSŐBE A SÚLYOS ÜTKÖZET FOLYAMÁN..

↑ LELŐTT AMERIKAI BOMBÁZÓ A DÉLI KÉT HARCVONAL KÖZÖTT

↑ AMIKOR A LÉGI ERŐK A KÖZELHARCBA BEAVATKOZNAK . . .
Az olasz páncélos felderítőkocsira ráterítik a nemzetiszínű zászlót, hogy az első vonalakba betört angol harckocsikkal a támadó repülők össze ne tévesszék . . .

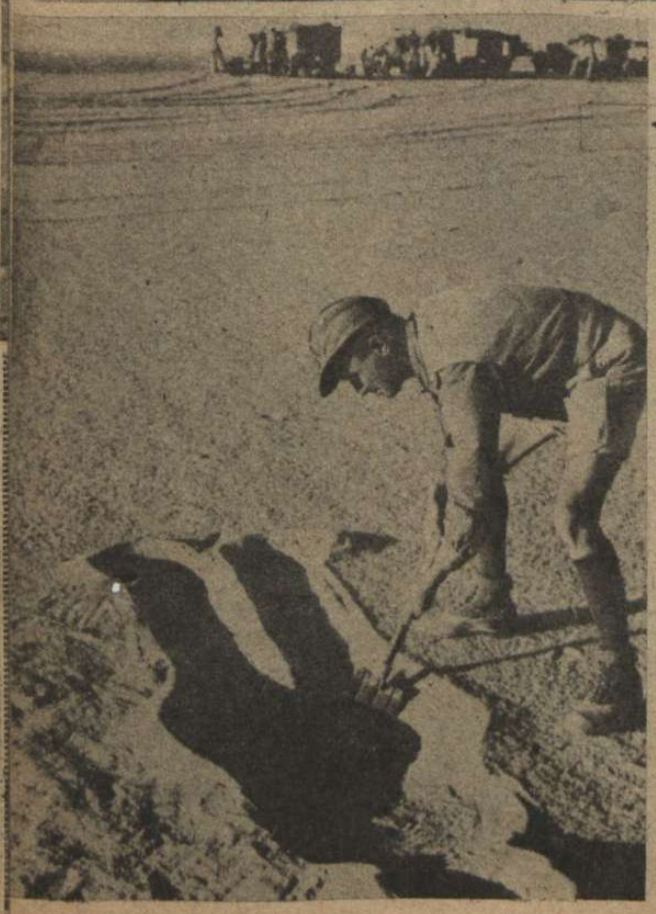

← ÁGY — MÉRTÉK SZERINT
A hűvös éjszakára minden katona elkészíti a maga homokteknő-ágyát, pontos személyi nagyságra. Lefekvés után a fáradt afrikaharcos magára húzza a homokszínű takarót s elvész — az ellenséges repülők számára . . .

↓ ÉJJELI PIHENŐ EGY TUNÉZIAI REPÜLŐTÉREN
A csillagok miriádjai ragyognak a sivatag fölött s mire leborul az éjszaka, a hőmérséklet 30—40 fokot is esik! Takarókba burkolózva alusznak a repülők, de vigyáz az őrszem s a riadó után, percek alatt felvágnak a gépek az ég felé . . .

→ ELFOGOTT AMERIKAI KATONA:
— „Csak csőstől éri az embert a szerencsétlenség! Az öngyujtómat odaát felejtettem a lövészárokban . . .“

↑ EZ A TIGRIS!
A német hadiipar büszkesége az új óriás harckocsi, amely fölényesen győzi le a szovjet T 34-et és a legmodernebb angolszász harckocsikat. Ágyújának hatósugara 100 kilométer s így érthető, hogy a Tigrisben még nem sebesült meg német katona ...

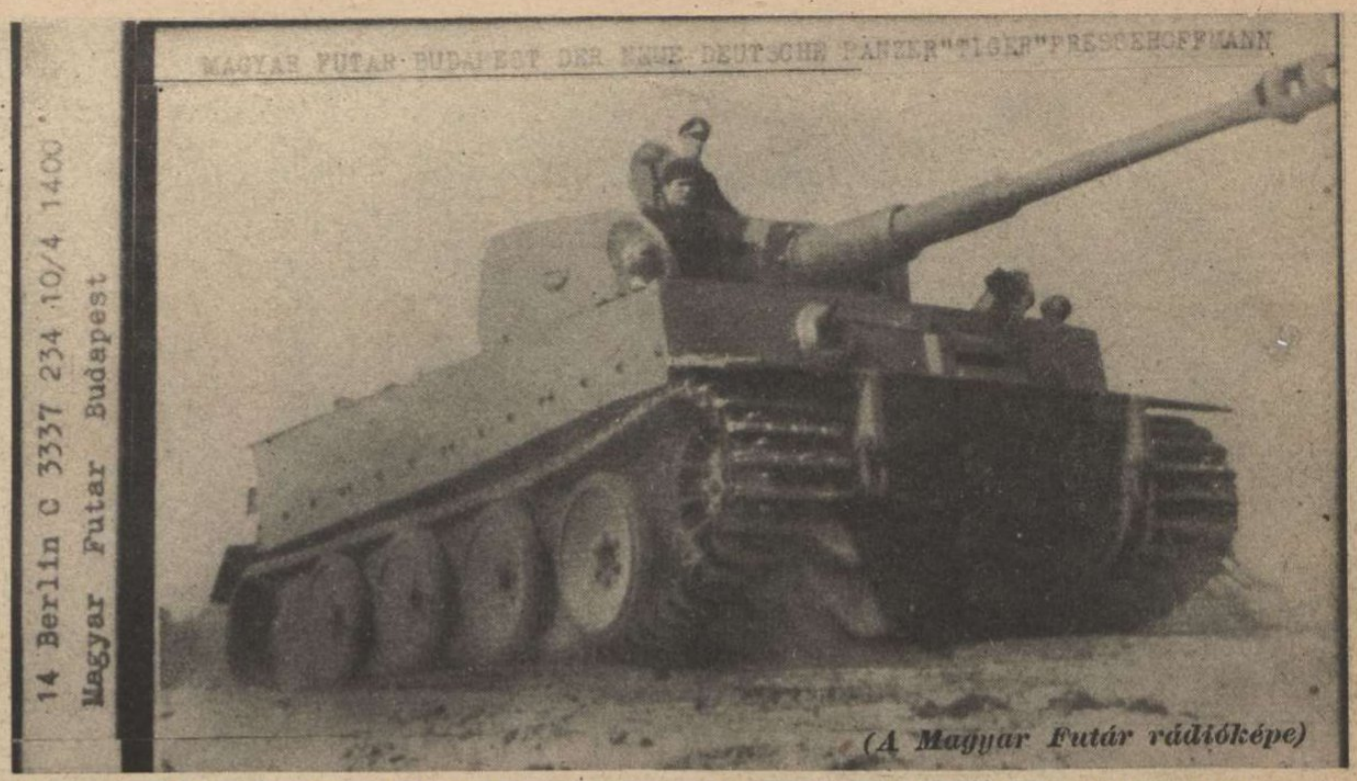

(A Magyar Futár rádióképe)

A TIGRIS forgó páncéltornya széles ívben s könnyedén irányul az ellenséges célokra. Vezetése rendkívül könnyű. Páncélzatát a 10.5 centiméteres tűzérségi lövedék sem tudja áttörni ... A Tigris 600 liter benzint tárol s nagymennyiségű hadianyaggal, gyorsan mozog a legnehezebb terepen is. A 2. világháborúnak a „Tigris" a legveszedelmesebb harckocsija ...

HADIJELENTÉSEK,

Mintha csak a világháborút nyerték volna meg, úgy újjong, tombol és nagyít az angolszász sajtó a tunéziai hadieseményekről szines leírásaiban. A londoni és washingtoni propaganda a háttérbe szorított minden fontos kérdést, hogy a tömegek figyelmét osztatlanul az afrikai hadszíntérre összpontosítsa s a várt és remélt győzelmet, a tengelyhatalmak döntőjelentőségű vereségének kürtölhesse ki. Elhalkult az ijedt szörnyülködés a *búvárnaszádok* életveszélyes sikereiről, kevés szó esik a szovjetfrontról annyiszor beharangozott *„végleges áttörés"* meghiúsulásáról, csönd borul a burmai *Mayu*-katlanban megsemmisített angol haderő tragédiájára s az összes balsikerek fölött hangtakarónak zúg a jelszó: *Tunisz! Tunisz!! Tunisz!!!*

Az angolszász országokban kétségtelenül égető szükség van erre az egyoldalú hírverésre, amelynek lényegét és súlyát a világfrontok általános helyzete nem igazolja. *Tunéziában a fölényesen ragyogó képességű katonai vezetés és a tengelyhatalmak harcosainak töretlen hősi szelleme csatázik szívósen, elkeseredetten s a végsőkig elszánt lelkességgel, az ellenség félelmetes számbeli fölénye és az ütőképességet akadályozó terepnehézségek ellen.*

Montgomery összevont minden közelkeleti brit erőt *Egyiptom* felől s csapatait hosszú hónapok óta gyűjtötte, gyakorolta és rendezte a tunéziai déli arcvonal megtámadására. *Eisenhower* /a középső szakaszon megkapta az összes francia erőcsoportokat s jónehány angol hadosztályt is, hogy számos érzékeny vereség után előrelendülhessen az amerikai csapatokkal. *Anderson* tábornok Gibraltár felől kapott hatalmas erősítéseket és rengeteg hadianyagot, hogy a tengelycsapatok északtunéziai állásait áttörje. *A három irányból és három gyujtópontból harcbavetett szövetséges seregek rohama, — hozzájuk hasonlítva, — maroknyi erőcsoportokon zúzódott szét olyan sokszor az elmúlott hetekben!*

A hadműveletek sikere szempontjából a *tunéziai terep határozottan az ellenségnek kedvez,* mert az angolszászok nyugatról támadnak keleti irányba s az Atlasz hegység nyúlványaiban *az összes völgyek északkeleti irányba vezetnek a tengerpart felé* ...

A német és az olasz hadijelentések komoly hangja, a részletek közlésétől való tartózkodás és az elhárító harcok súlyosságának hangoztatása, *a legbecsületesebb jellemzése a tunéziai helyzetnek,* annak az állandóan érvényesített alapelvnek értelmében, hogy a tengelyhatalmak, erejük öntudatában, illúziók nélkül is szembe tudnak nézni az igazsággal és a való tényekkel.

A *tunéziai front* déli szakaszán, a hetekig védett *Mareth-vonalat* az angolok nem tudták frontális támadással elfoglalni s csak amikor a védőcsapatokat bekerítés fenyegette nyugat felől, akkor ürítették ki az állásokat. *El Hamma* rövid szakaszán lángoltak fel az új harcok, de mire Montgomery páncélosai bevonultak *Gabesbe, a marethi katlan már üres volt* ... *Rommel* kitérő mozdulatai megzavarják az ellenséget s a szükséges óvatosság minden új helyzetben lecsökkenti a brit erők lendületét. Az angol páncélos ékek *Maknasszi* és a tengerpart között próbálták meg az olasz-német páncélos hadsereg bekerítését, de a tengely zuhanóbombázói és csatarepülői meghiúsították az átkarolást. Nehéz

↑ HARC UTÁN AZ ILMEN-TÓNÁL
A súlyosan sebesült bajtársat a zászlóaljparancsnok elé hozzák ...

ELSZÁMOLÁS ... Az Ilmen-tó partján, egy kis halászfalut elfoglaltak a vörösök s kirabolták a német gránátosok állásait és raktárait. Nehány nap mulva a bekerítő ellentámadás során, a falu ↓ és a szovjet erőcsoport életben maradt tagjai a zsákmánnyal együtt német kézre kerültek ...

VALÓSZÍNŰTLENÜL SZÉP AZ ESTE AZ ILMEN-TÓ KÖRÜL
A lebukó nap vörös korongja visszatükrözik a vízben s száz színt varázsol a csatamezőkre. Az égen béke, a földön élet-halál harc, milliós seregek között ...

LE A TÉLI ÁLCÁZÁSSAL!
A harckocsik és a fegyverek fehér mázát lemossák a katonák. Földszínű, barna a táj a szovjetfronton s nemsokára előkerül a zöld festék is . . .

TELITALÁLAT A SZOVJET UTÁNPÓTLÁSBA, VALAHOL AZ ILMEN-TÓ KÖRÜL . . .

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta:
Rajniss Ferenc

és váltakozó harcokban, a részekre szaggatott angol rohamcsapatokat felmorzsolták a németek. Úgy a déli, mint a középső frontszakaszon, az ellenség elsősorban *Rommel haderejének szétforgácsolására törekszik s főerejével az oldalakon és a szárnyakon erősíti a nyomást.*

Rendkívül elkeseredett csaták tombolnak a középső fronton Pichon és Kairuan térségében, ahol a harctereket valósággal elborítják a halottak s az ágyúk és a harckocsik roncsai. Szfax és Kairuan elfoglalása a legfontosabb célja az amerikai és angol hadseregeknek.

Északon, Anderson tábornok *Medzsez el Bab* térségében vívja legnagyobb csatáját s áttörési kísérleteinek egész sora omlott már össze az elhárítás tüzében. A hágóknak és a völgyeknek elzárása, a tengelyhatalmak erőinek legsúlyosabb feladata, *Rommel sakktáblaszerű állásai és rugalmas védekezési módszere akadályozza meg az ellenség általános támadásának végleges kifejlődését. A tuniszi arcvonal egész hosszában erősödő hevességgel dühöng a harc s az új állások elfoglalása közben, az olasz és német elszigetelt védőosztagok halálos elszántsággal küzdenek a rájuk bízott pontokon, az ellenséges hadosztályok ma már felbecsülhetetlen túlsúlya ellen. Olcsó győzelmet egyetlen kis szakaszon sem arathatnak az angolszászok!* . . .

A tengereken és óceánokon

a német búvárnaszádok az ellenséges utánpótlás ellen folytatott súlyos harcokban, az Atlanti-óceánon és a Földközi tengeren, *újra elsülyesztettek 14 megrakott hajót, összesen 102,000 tonnát és egy rombolót. 5 ellenséges hajót súlyos torpedótalálat ért, úgy, hogy elsülyedésükkel számolni lehet.* Érdekes, hogy a *Biscayai-öbölben* egy német tengeralattjáró lelőtt egy támadó nehéz ellenséges bombázót. Az április első hetében elért eredményekkel együtt német haditengerészeti és légihaderő, az ellenséges kereskedelmi hajózásnak eddig *25.834,000 tonna hajótérveszteséget okozott. A német búvárnaszádok összesített eredménye 17.135,100 tonna, a légihaderő pusztítása 5.303,600 tonna és a víz szinén járó tengeri haderő eredménye 3.947,275 tonna hajótér.* Ezek a számok áttekintően mutatják meg az egyes fegyvernemek fontosságát, az angolszász tengeri hatalom megbénításáért folytatott küzdelemben.

A légi terror

gyászos eredményeinek összegezéséből kitűnik, hogy az angol hadvezetőség *tervszerűen és fokozódó mértékben folytatja Nyugateurópa és Olaszország polgári lakossága ellen az embertelen légihadjáratot. Göbbels birodalmi propagandaminiszter esseni beszédében bejelentette az angolszász légiterror elleni küzdelem minden eszközzel való felfokozását.* A hét folyamán az angol légihaderő éjjeli és nappali támadásaitól, különösen *Essen, Berlin, Páris, Antwerpen, Rotterdam, Siracuza, Palermo, Nápoly, Messina* és *Raguza* lakossága szenvedett. A legtöbb helyen az angol és az amerikai repülők meg sem kísérelték a hadicélpontok bombázását s többezer méter magasságból, a sűrűn lakott városnegyedekre dobálták le halálos terhüket. *A nyugati tengerpart összes országaiban, a lakosság a legnagyobb felháborodással beszél az angol terrortámadásokról, s a hangulatváltozás még az angolbarát körökben is erősen érezhető.* Egyetlen antwerpeni iskolában 180 gyerek veszítette el életét s a halottak és a sebesültek ezrei olyan fordulatot jelenthetnek a közeljövőben a hadviselés módszereinek változásában, *amelyért egyedül Angliát terhelheti a felelősség* . . .

A szovjetfronton

a hét elején a szovjet több erős támadását verték vissza a németek *Leningrád* előtt, az *Ilmen-tónál* és a *kubáni hídfő* keleti arcvonalán. A kubáni hídfőnél a szovjet több hadosztállyal indította meg, a légi felderítés jelentései alapján előre várt rohamát, de a kétnapos eredménytelen csata után nem folytatta tovább támadásait. Az *izjumi térségben* a német kötelékek a légifegyvernemmel együtt, támadó tevékenységüket folyamatosan kialakították és megtisztították a Donec területét a szétszórt vörös csapatoktól. *Csak a német légihaderő folytatja erős támadásait a szovjetállások, az utánpótlási vonalak és a csapatösszevonások ellen.* Egyébként az utolsó napokban a helyi felderítő tevékenységektől és kisebb harci vállalkozásoktól eltekintve, a szovjetfront végtelen vonalain *általános nyugalom honolt.*

A szovjetseregek aránylagos mozdulatlansága a legkülömbözőbb feltevések és indokolások vitáját indította meg a nemzetközi sajtóban. A szovjet-

MEGSEMMISÍTETT SZOVJET PÁNCÉLOSVONAT
A stukák bombáinak ereje lehajította a sínekről a nehéz páncéllal borított kocsikat és darabokra törte a mozdonyt

NŐI RUHÁBA ÖLTÖZÖTT KÉM LELEPLEZÉSE A SZOVJETFRONT MÖGÖTT

↑ FEKETE SÁR FRÖCCSEN SZERTESZÉT, DE HALAD A KOCSI S CSAK EZ A FONTOS A TAVASZI FELVONULÁSBAN...

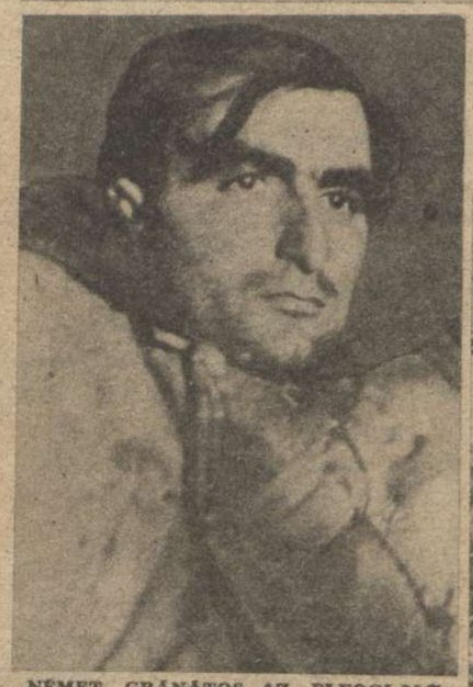

NÉMET GRÁNÁTOS AZ ELFOGLALT BJELGORODBAN

↑ Arcán a megvívott kemény harcok elszántsága...

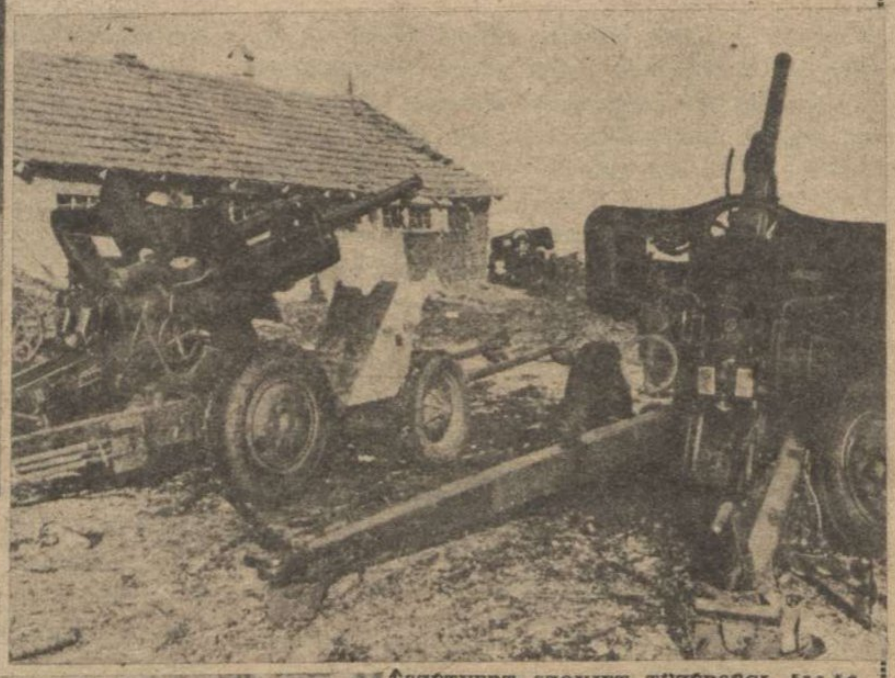

↑ SZÉTVERT SZOVJET TÜZÉRSÉGI ÁLLÁS AZ ÉSZAKI FRONTSZAKASZON

barát állásfoglalás szerint, az átmeneti nyugalmat csak a tavaszi elmocsarasodás okozta s a front vízzel telt árkai mögött, Sztalin hadai a végső győzelem kivívására sorakoznak fel... Ezt a merész állítást azonban, csak az elfogultság és a vörös vágyálmok sugalmazhatták, mert még az angolszász katonai szakértők is nyiltan írnak arról, hogy a téli hadjáratban *súlyosan megviselt* szovjetseregek átcsoportosítása és kiegészítése *hosszabb időt igényel*... A vörös hadsereg *szibériai* tartalékait is felmorzsolta a hónapokig tartó szakadatlan rohamozás, anélkül, hogy Timosenkó hadműveleti céljait megvalósították volna. Kétségtelenül bizonyos, hogy az idén igen rövid idő alatt véget ér az *„iszapkorszak"* s a nagyarányú támadások és ellentámadások ideje sokkal hamarább bekövetkezik, mint az elmúlott esztendőben. A nyári csaták és ütközetek előtt, felelőtlen dolog volna véleményt mondani az erőviszonyok eltolódásáról, de minden tárgyilagos szakember egyetért abban, hogy a szovjet téli veszteségei *sokszorosan felülmúlták* a tengelyhatalmak csapatainak véráldozatát s éppen ezért *a szovjet, úgy ember, — mint hadianyagban, csökkent esélyekkel készül a döntő tusára. Ha pedig a szovjet újabb súlyos vereséget szenved, akkor az angolszász haderőt is végső próbára kényszeríti az összes frontokon, a felszabaduló német hadsereg, az olasz haderő és Japán új előnyomulásokra felkészült pompás hadigépezete. Ezt a történelmi pillanatot, minden európai, s hazáját szerető ember, reménykedve várja...*

↓ A KHARKOVI UTCÁN MEGSZÓLAL A ZONGORA...

Sajátságos kép és hangulat a véres rohamokkal elfoglalt szovjetvárosban...

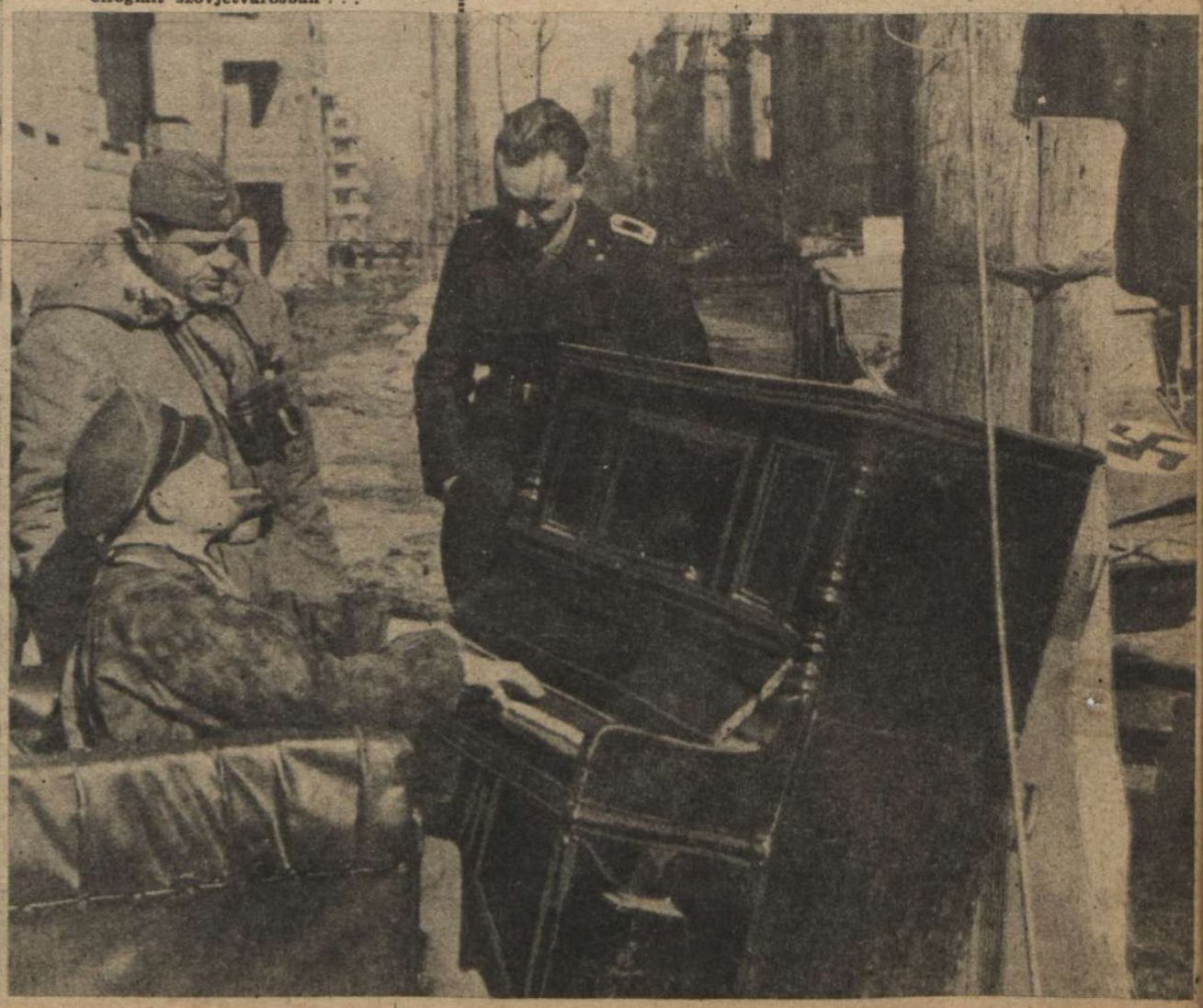

TAVASZI NAPSÜTÉSBEN PIHENNEK SZOVJETFÖLDÖN A VÁROSHÓDÍTÓ GRÁNÁTOSOK

ROHAMÁGYÚ A BJELGORODI ÁLLOMÁSON

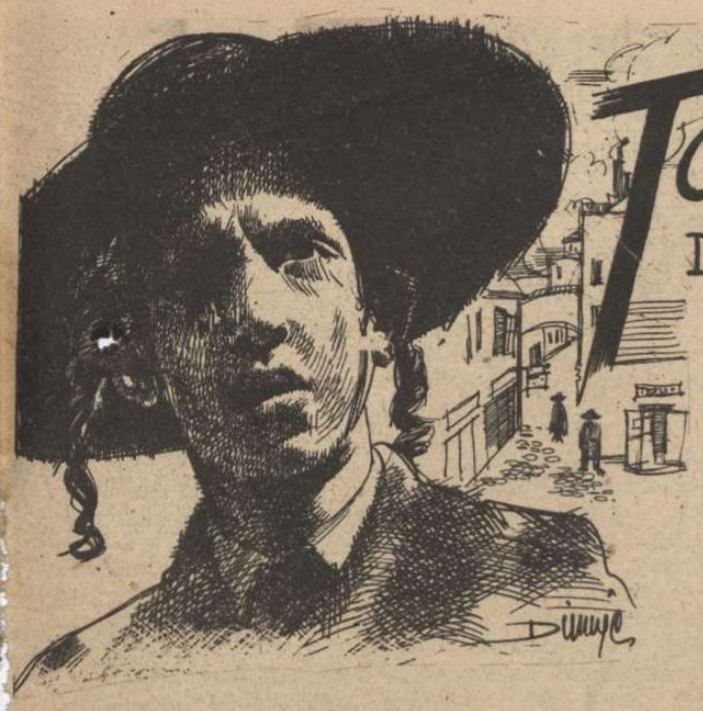

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(34.)

— Juda töprengve húzta össze homlokát és többször is mormolta félhangosan a szót: váltók... váltók... Aztán kiderült az ábrázata, mint aki hirtelen kitalálta egy fogas kérdésre a feleletet. Hogyne, igen, kissé szórakozott az ember, annyi gondja van mostanában, nem tud mindjárt visszaemlékezni, miféle leveleket írt alá. Elébe teszik, — üzleti ügyek, száz is kerül naponta, — a következő pillanatban már elfelejti. Valami lejárat, ugye? De nem a mai napra szól, azt tudná, az előjegyzési naptárban mára nem szerepel. Holnap? Ó, az lehet... Fizetni, persze, lejárat előtt is lehet, annak nincsen akadálya. A pontos emberek jobb szeretik a korábbi rendezést. Inkább egy nappal korábban, mint később, amikor már óvatolási díj is van. Nem? Ámbár a kereskedőnek és pénzembernek rossz tapasztalatai vannak, kivált az előkelő kliensek körül... Ne vegye rossz néven őméltósága, de főként a földbirtokosok, akik pedig legsűrűbben veszik igénybe a hitelt, sokszor viselkednek komolytalanul s az ember soha nem tudja: hányadán áll velük, megkapja-e egyáltalán a pénzét, amely talán egészen fedezetlen követelés.

Vannak agyonterhelt földek, kastélyok, amelyek már csak a telekkönyvi tulajdonlap elméletében a régi gazdáiké, gyakorlatban a bankok tartják kezükben az utolsó holdat is belőlük, s mégis újra meg újra folyósítani kell rájuk a kölcsönt.

— A zsidó, — mondta finom mosollyal, — ezek szerint az urak szerint azért van a világon, hogy amikor már a bank egy fillért se adhat, s ridegen megtagadja a hitelt, legalább tízezer koronát leolvasson eléjük. Ha nem akar, akkor büdös zsidó, uzsorás zsidó a neve s örüljön, hogy ki nem verik a faluból, a szolgabíró rá nem ereszti a csendőröket, az ispán a kutyákat. Hja, haj... Nehéz a szegény zsidó élete, ha egy kis pénzt gyűjtött. A hitelkeresők mindig megérzik a pénz szagát, akár a méhecske a virágét s rászállnak, hogy addig el se hagyják, míg az utolsó koronát ki nem szívták a tárcájából...

Végevárhatatlanul ömlött belőle a szó. Szerette volna félbeszakítani, elhallgattatni, de nem merte. Gyámoltalannak, kiszolgáltatottnak érezte magát s tekintetét úgy tartotta fogva fekete pillantása, mint madarat a kígyó hideg szeme. Az előtte imbolygó arc lassan megnőtt, szétterjedt, betöltötte az egész szobát, vonásai félelmetesekké váltak s megborzongatta látványuk. Már nem is igen értette: mit mond, csak az egyhangú duruzsolást hallotta.

Végre abbahagyta.

— Szóval, — kapaszkodott bele a csendbe, — szóval a váltók miatt jöttem, kérem.

— Rendezni méltóztatik?

— Nem... azaz...

— Nem? Akkor nem értem a látogatást... Kérem, nem sürgetem a dolgot, holnap is ráér, természetesen, hiszen holnap járnak le az elfogadványok... Vagy talán valami baj van velük? Isten mentsen engem! Rágondolni is rossz ilyen kellemetlenségre. Nem, nem... — nyugtatta meg magát fejét ingatva, — ez csak egy futó gondolat volt méltóságos uram... Az öreg Nussbaum bácsi kitűnő üzletember, alapos ember, önála, mint mondani szokta, a váltó a szeme előtt lesz aláírva... De akkor nem értem, könyörgöm... Nem értem ezt a látogatást.

Gyéressy torkát reszelte s aztán kicsit gyámoltalanul felelt:

— Azt gondoltam, hogy prolongáljuk a váltók t...

Nem így akart válaszolni, nem ilyen sután, de egyáltalán nem volt már ura idegeinek. A hosszú litánia, a gonosz célzások a mondatok mögött, kifárasztották, hiszen nem vághatott vissza rájuk úgy, ahogy szerette volna. A görcsös önuralom kiszívott belőle minden erőt, ami még megmaradt idegeiben és elméjében a perc óta, hogy megtudta: kinek a kezébe adta sorsa.

Brandstein Juda arca egészen megnyúlt a csodálkozástól.

— Prolongálni? — kérdezte énekelve. — Ezeket a váltókat? Neeem!... Arról sajnos, szó se lehet... Én leszámítoltam Nussbaum úrnak valamennyit, mert könyörgött, hogy szüksége van a pénzre s egész vagyona jóformán a méltóságod váltóiban fekszik... Megtettem annak ellenére, hogy...— hirtelen elhallgatott, s legyintett, mintha azt akarná mondani; hagyjuk a személyes motívumokat, s könnyedén folytatta. — Szóval leszámítoltam a váltókat, de én, hogy is mondjam csak... én nem foglalkozom bankügyletekkel, magánkölcsönök folyósításával.

Lélegzetet vett s előre-hátra himbálva felsőtestét, egy darabig hallgatott, mintha azt várta volna, hogy a vendég szóljon valamit. Aztán gyorsan, minden hangot nagyon tisztán kiejtve tette hozzá:

— Rossz tapasztalataim voltak, szegény apósom pár ügyével... Ő szintén jószívű ember volt, adott... Én nem adok. Inkább lemondok a jószívűség jelzőjéről. Hát szóval, mindebből csak egy a fontos: sajnos, nem prolongálhatok. Ragaszkodnom kell a fizetéshez... Holnap délig természetesen, mert a váltó nem gyerekjáték. Ha nem kapom meg a pénzemet, kénytelen leszek óvatoltatni, bármennyire tisztelem is méltóságod becses személyét...

Gúnyolódik, igen, most már levetkezte az udvariasság álarcát. Száján fullánkkal jönnek elő a szavak, szeme megvetést sugároz és diadalt. Itt nincs mentség és nincsen irgalom. Hazudott, mert Nussbaum nem úgy hozta neki a váltókat. Most kegyetlenül világosan látta az egész csapdát s tudta, hogy ez a sovány, fekete zsidó összevásárolta volna a világ végén is minden váltóját, vagyont fizetett volna rá, ha kellett. Ez tönkre akarja tenni, a földre tiporni, ez fizetni akar azért a keskeny, alig látható fehér ostorcsíkért az ábrázatán... Kár minden szóért. Úgy engedi majd vergődni, mint a pók hálója közepén a zsákmányt, nyugodtan lesve rá biztos zugából s gyönyörködve szűkölő kínlódásában, aztán végül mégis ledöfi. Minek akkor a kérés? Alázkodjék meg előtte, szerezze meg neki az örömet, amelyre ki tudja, mióta számított?

Hirtelen nyugodt lett. Tudta már, hogy nem kérhet kegyelmet. Ilyen ellenféltől hiábavaló s nem is szabad. Az ember essék el szépen és ne legyen méltatlan önmagához.

Juda csodálkozva látta, hogy az imént még vergődő arc egyszerre kisímul. Emberfeletti erőfeszítéssel kényszeríti magát abba a fegyelembe, amelynek páncélján nem üthet sebet semmi szó, semmiféle célzás. Gyéressy Ádám nagyranőtt, mint a haldoklók, akik tudják már, hogy a fekete kapu előtt állnak s egy

szempillantás múlva kilépnek az életből, leteszik szenvedéseiket, — nincs közük többé semmihez.

— Csak ezt akartam tudni, — mondta sokára.

Hangja visszakapta fényét és csengését, dereka kiegyenesedett, már ő volt felül megint. Egy úrnak fizetnie kell, — ez járt eszében, — fizessen s ne szűköljön, mint a kocsmai kártyás, aki veszít.

— Igen, — próbált Juda még egy módot, hogy sarka alá alázza, — ez így van... A zsidó pénze nem arravaló, méltóságos uram, hogy váltókban heverjen és dubióz követeléssé váljék. Mi nehezen szerezzük a pénzt... Megdolgozunk érte... Olykor ütést is kapunk miatta... Ragaszkodnunk kell hozzá, mert az mindenünk, az véd meg bennünket a pofonoktól, az ad nekünk biztonságot és tekintélyt, gyakran olyan emberek szemében is, akik legszívesebben az arcunkba köpnének. Ezért nem prolongálhatok...

— Jól van... Ezt már hallottam egyszer. De én fizetni nem igen tudok, mert nem számítottam rá. A maga barátja, — megnyomta a szót, — a kitűnő Nussbaum azt igérte nekem, hogy aratásig prolongálja a váltóimat, de persze, tudom, ez az igéret nem kötelezi magát semmire.

— Valóban nem kötelez...

— Ne szakítson félbe! Fizetni tehát nem tudok s maga engem csak elárverezhet.

— Akkor árverezek... A pénzemért? Nem vagyok szentimentális természet...

— Egyéb adósságok is vannak a birtokon, első helyre bekebelezett hitelek, nem hiszem, hogy jól jár majd, hogy nyerhet rajtam...

Brandstein Juda most kiegyenesedett. Arcán fény gyulladt, bőre úgy tüzelt, hogy egy szál gyújtó tán lángra lobbant volna tőle.

— Nyerni? — kérdezte s kacagott hozzá. — Nyerni? Akarok én nyerni? Méltóságod téved... Én sokat fizetek azért, ha majd látom kihurcolkodni a kastélyból kedves családjával... Tízezer koronát fizetek! Megéri nekem... Nem számít Brandstein Judának tízezer korona, megengedhet magának ilyen passziókat is...

— Hát, ha maga azt hiszi... — vont vállat a vendég s halványan elmosolyodott, — de kettőn áll ez a dolog, nem gondolja?

Felállott, s rá se nézve többé, az ajtó felé tartott. Már a kilincsen volt a keze, mikor utolérte Brandstein Juda hangja:

— A bosszúm napján még találkozunk...

Majdnem komikusan hangzott fülének a patétikus mondat, csak a szavak mögött izzó gyűlölet tette félelmetessé a fenyegetést. Nem felelt, csöndesen lépett ki s behúzta maga mögött az ajtót. Kissé szédült, agyáról minden vér lefutott, homlokát hidegnek érezte. Fülében saját léptei úgy kongottak a teknősre vájt kövezeten, amelyet a gettó zsidóságának egymást követő nemzedékei koptattak, mint a súlyos kalapácsütések. Most nem tudott gondolkodni se, csak ment, ugyanolyan ösztönösen, előre, ahogy idejött, anélkül, hogy tudta volna, hol jár. Emberek mentek el mellette, feketekaftános árnyak, súlyostestű zsidóasszonyok, s dülledtszemű, vékonynyakú gyerekek, elálló fülük mellett a hagyományos fürttel, lábszárig érő, fényes klott-kabátban, hónuk alatt a zsírosra fogdosott, rojtosszélű héber könyvvel, valamelyik jeshivába. Megnézték, utánafordultak, elgondolkodva és gyanakvón, aztán tovasiettek s eltüntek valamelyik sötét kapualjban. A házak szagát érezte; minden udvarból, vagy nyitott ablakból édeskés, súlyos párolgás csapott orrába, fülledt és nehéz, mintha füstölőkben égetnének valami ismeretlen gyantát.

Így ért a kocsihoz s fakó hangon parancsolta, hogy az ember fogjon be.

Másfél órája ennek, azóta robog vele a hintó hazafelé s most néhány perc mulva megérkezik. A falu már egészen közel van, a házak ablakszeme ideragyog az országútra, kíváncsian és ártatlanul, mint a pendelyes parasztlányok tekintete.

A kocsis hallotta, hogy sóhajtott, hosszan, mélyről s magában azt gondolta: valami nagy bánat érhette. Tán az úrfival van baj megint? A fiatal Gyéressy sok gondot okozott már a szülőknek, lehet, most is miatta olyan fakó az úr képe. Nem az ő dolga, semmi köze hozzá, de ha az ember annyi ideje szolgál valahol, úgy érzi: a családhoz tartozik.

Befordultak a nagyutcába. Az árokparton fiatal libák legelésztek és rekedt gágogással futottak szerte a hintó elől. A portákon felemelték fejüket a pepecselő asszonyok, megismerték a hintó robaját s szemük elé emelt tenyérrel bámultak ki a nyitott kapun, vagy az alacsony kerítés fölött, hogy kit hoz az uraság kocsija. Majdnem szertartás volt, évtizedek végtelen során kialakult rítus, ahogy a nép a

Gyéressyéket fogadta, valahányszor kiléptek az örökké hűvöst és virágillatot lehellő nagy park vasrácsos kapuján. A férfiak megálltak és levett süveggel köszöntek, az asszonyok hangos „Dícsértessék" mondtak, a gyermekek pedig abbahagyták játékukat, futásukat, s a kerítések mellé húzódtak, hogy onnét, félszemmel és riadtan pislogjanak ki az útközépre. Tán egyszer valamelyik parádéskocsisnak volt szokása, hogy ostorával odacsípett a szaladgáló, lovak lába alatt ténfergő apróságoknak, s aztán hagyománnyá lett, megrögzött tradicióvá, hogy fiúnak és leánynak bújni kell az urak elől. Most már nem sokáig tartják a régi szokást... Vagy az új úrnak is kijár majd ugyanaz a tiszteletteljes rettegés? Nem a személynek szól a falusi etikett, hanem egy fogalomnak: a földesúrnak? Úgy, ahogy a királyokat körülveszi az udvar kiszabott szokása s az alattvalók tisztelete, bármilyen dinasztiából származzanak s legyenek embernek tán gyarlóbb, mint bármelyik jobbágyuk? Lehet... Lehet, hogy egy esztendő mulva Brandstein Judának köszönnek komoly tisztelettel a férfiak, hangos és éneklő szóval az asszonyok, s őelőle futnak a kerítésen is túlra a gyermekek, hogy a felsőbbrendű lényeknek kijáró szent borzongással kukucskáljanak ki rá a deszkák hasadékain át?

— No, itthon vagyunk, hála Istennek, méltóságos uram... — szólalt meg érezhető felszabadulással a kocsis.

Felvetette pillantását s egyetlen tekintettel magába itta a park zöld gazdagságát. A csíkosra gereblyélt homokos úton nem volt egy lépés-nyom se, az udvaros azóta, hogy hajnalban a hintó kirobogott, már eligazította. A sötétzöld thujabokrok közt megöntözték a gyepet, jó hideg vizszag és a fű nyers, kedves, napsütött illata keveredve szállt feléje onnan. A tornác előtt messzire lobogott a piros muskátlikkal teleültetett két ágyás, a fehér oszlopok kontrasztjával s oldalt az ezüstfenyők dísze, meg a mély árnyat vető vadgesztenyék szegték be a képet.

Hányszor nyugodott meg szeme ezeken a kedves és ismerős tárgyakon, mióta él! Itt tanult járni, itt akarta megfogni először este, anyja öléből felnyújtózva a fekete palatetőn és a fák koronáján ülő hold ezüst tányérját. Ide tért vissza mindenünnen a világból, úgy, ahogy apja, nagyapja, minden őse ebből a házból, vagy az előtte itt állott, időmorzsolta, vastagfalú kis várból szállott ki s ide tért meg, a kert végébe, az időtlen-vén két mocsári tölgy alá a borostyánnal benőtt falú csöppnyi kápolna sírboltjába. Valaha azt hitte, ez a rend a világ minden változékony törvényénél erősebb, hogy minden felborulhat, útjából kitérhet, csak a Gyéressyek maradnak meg örökre itt, dacolva a végtelen idővel és szürke mulandósággal. Hát nem... Az ő fiát, szegény beteg leánykáját már nem temetik el ebben a kertben s ő maga is valahol egy idegen város, vagy falu temetőjében talál majd sírt...

A felhajtó kövén szikrát szórt a lovak patkója, a hintó megállt.

— Köszönöm, Mihály...

Elzsibbadt tagokkal kászolódott le az ülésből s még arról is elfeledkezett, hogy megveregesse a lovak nyakát, ahogy mindig szokta, ha valahonnét hazaérkezett velük.

A kétszárnyú, nagy barna ajtó kicsapódott s a tornácra, kék ruhában, szőkén, vértelen-sápadt arccal, koszorúba kötött hajú leány futott ki. Olyan volt, mint egy valószínűtlenül nagyranőtt gyermek, beteg karcsúságával, keskeny arcával, amelyből csak nagy, sötét szemei ragyogtak örökké lázas tűzzel.

Nyakába borult és kedveskedve morzsolgatta fülcimpáját, ahogy kicsiny korában szokta.

Gyéressy Ádám magához ölelte leányát s egy futó pillanatra átvillant rajta, hogy miatta került kelepcébe. Évának kellett a pénz, az ő beteg tüdejét foltozták rajta a tengerparton... De aztán elhessentette magától ezt az árnyékot és tiszta derűvel csókolta meg a feléje nyujtott homlokot.

— Hol voltál, papa?

— Munkácson.

Duzzogva ütögette mellét apró öklével, aztán megragadta kabátja gombját.

— Nem szép tőled, hogy engem itthon hagytál. Tudod, mennyire szeretek kocsizni...

Átölelte derekát s magával vonta a házba, úgy mondta, már menés közben:

— Nagyon hűvös volt reggel, aztán poros is az út. Nem neked való most az ilyen szórakozás.

— Fáradt vagy?

— Miért?

— Olyan furcsán sápadt az arcod, api.

Félrefordította fejét és erőltetett vidámsággal tiltakozott.

— Ugyan! Semmi bajom.

— No, no...

Felesége a nappaliban üldögélt, örökös kézimunkái egyikén öltögetett, figyelmes arccal. Homlokon csókolta, s leült, háttal a világosságnak.

— Munkácson voltál?

— Igen... Adóügyben, — tette hozzá halkan.

Minek várja meg, míg kérdezik? Az adóügyek úgyis visszatérő gondok voltak a házban, nagyon is hihetően hangzott, hogy megint azok után járt.

— Sikerült elintézni?

— Hát... félig-meddig...

— Jaj, örökké ez az adó! Csak már egyszer ki tudnánk kászolódni abból a sok tartozásból, hogy ne kelljen mérgelődnöd vele.

— Majd... — mormolta s lassan felkelt. — Azt hiszem, nem ebédelek ma. Kicsit fáj a fejem is. Megyek, valami dolgom van még, ne háborgasson senki, számadásokat akarok csinálni.

— Ugyan! Pihenj inkább. Dőlj le kicsit, ha fáj a fejed.

— Nem, ezt el kell intéznem, de mondom, ne háborgasson senki.

Lassú, vontatott léptekkel ment át a szobán, s miközben távozott, az asszony aggodalmasan csóválta meg fejét.

— Beteg... — súgta a lánynak, — valami baja van, látom, de milyen makacs... Nem vallaná be egy világért...

Hallgatták távolodó lépteit a szomszéd szobákban, az ajtók halk csapódásáról hallották: merre jár.

— A szobájába ment, — bólintott Éva.

— Igen. Most majd ott kinlódik. Mindig ilyen volt, ha valami betegség kínozta, bezárkózott s azt szokta mondani, az állat is elvonul a többiek szeme elől, ha nyavalya kínozza, őt ne ápolgassa senki.

Gyéressy Ádám szobája ajtajában lassan megfordult a kulcs. Tétován nézett körül az ismerős és megszokott bútorok közt, ledobta kalapját a heverőre, aztán az íróasztal előtt a székre zökkent, sóhajtva, mint egy aggastyán, akit már tíz lépés is kifáraszt. Homlokát tenyerébe hajtotta s így maradt jó darabig. A vastag falak közt csak az öreg, barna szekrényen ketyegő oszlopos óra nesze háborgatta a mély, süket csendet.

Egyszerre határozottan kiegyenesedett ültében. Igen, nincs más út, meg kell lennie. Az ember, aki kátyúba vitte a maga és mások sorsát, mi egyebet tehet, vénülvén, erői fogytán? Kivel vegye fel a harcot és mihez fogjon? Hogy kezdhet újra, aki fáradt, nem izmaiban, csontjaiban hordva fáradságát, de szívében, megfogyatkozott hitében s nem tartja sokra az életet?

Apró kulcsok csörögtek kezében, felnyitották a zárat s a fiók kitárta magát. Összevissza dobált iratok, megsárgult, régi akták, gazdasági számadások, kifizetett váltók, adóívek, cégjelzéses levelek púposodtak a négy deszkafal közé szorítva: ime, egy egész élet, peres iratokban, adóslevelekben, hitelezői felszólításokban, adóintésekben. Tudta, hogy amit keres, ott van valahol a haszontalan papirosok alatt s meg is találta egyetlen fogással.

Az asztal lapjára kiterítette a csontszínű árkusokat, egymásra, mint aki nagyon hosszú íráshoz készül, tollat keresett s megnézte, van-e elegendő tinta az üvegben. Figyelmesen tekintett a fényes kis acélhegyre, aztán megmártotta és határozott, szögletes betűket vetve a papírra, írni kezdett:

„Én, Gyéressy Ádám, elkészülvén a halálra, ép elmével és szabad akarattal a következő végrendeletet teszem..."

Odakint a kertben, a virágzó orgonabokrok közt, csillogó tollait szétterítve, kényesen vágott neki a szabad gyepnek a vén pávakakas és rekedten kiáltott. Az égen gólyák körözött, nagyon magasan, nekihajolva a szélnek, amely a fellegeket hajtotta nyugat felé, mintha az érő életet figyelné az ég izző boltozata alatt.

— Folytatjuk. —

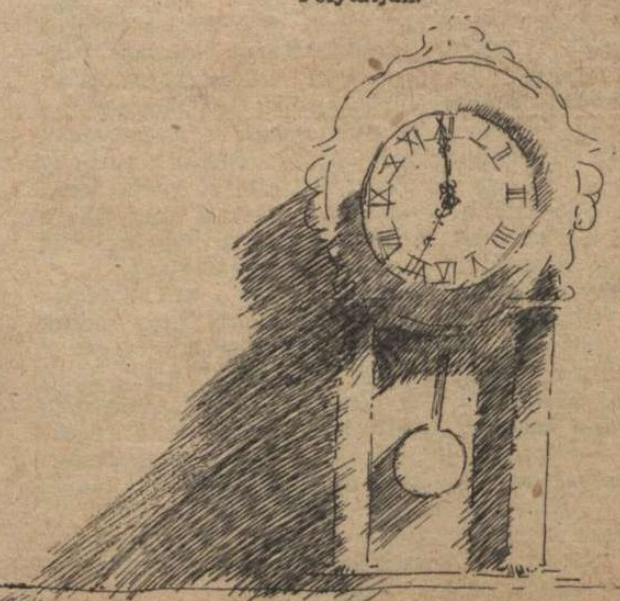

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lőszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 12 P, félévre 6 P, negyedévre 3 P. Egyes szám ára 24 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

A zsidó történelem forradalmi fejlődése 4057—1943-ig

avagy mi a különbség a Vörös-tenger és az Atlanti-Óceán között, a szárazlábas átkelésben?

(Dinnyés Károly hiteles héber tanulmánya az idők változásáról. Minden jog fenntartva. Copyright. Csak az ingyenes közlés szabad.)

Kr. előtt 4057-ben: — *«Gyertek át atyámfiai a Vörös-tengeren, itt nincs szükség állampolgárságra».*

Kr. után 1943-ban: — *Gyertek át atyámfiai az Atlanti Óceánon Amerikába s rövid 3 év multán állampolgárok lehettek...*

AZ ANGOL KULTÚRA ELŐREVETI ÁRNYÉKAT

A SZOKÁS ANGOL HATALMA

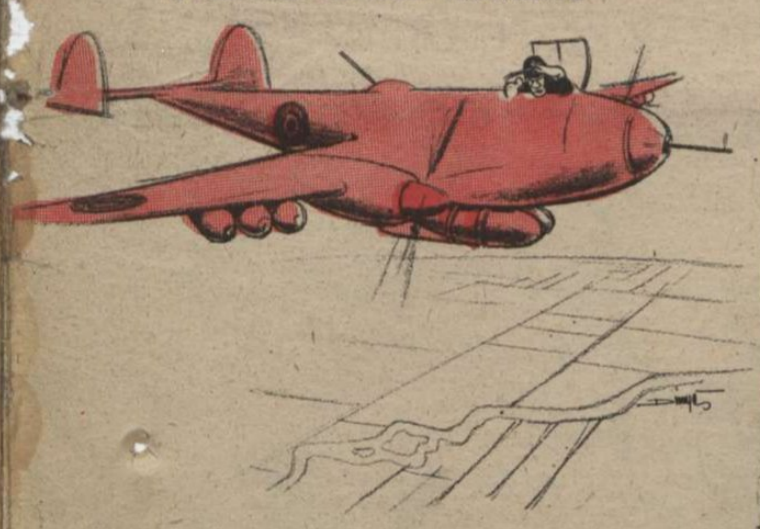

— Itt nem dobhatom le a bombáimat, mert csak közönséges hadicélokat látok, de sehol sincs műemlék, kórház, iskola és lakónegyed...

A KUBÁNI HÍDFŐNÉL

— Elvtárs! Nem birunk előre menni!
— Miért nem vetettétek be a tartalékot?!
— Mi bevetettük, de a németek már kivetették!...

A LÉGI KALÓZOK

— Minek örülsz, Bobby?
— Összedült a rotterdami templom!...

VILÁGPOLITIKAI HAZÁRDJÁTÉK

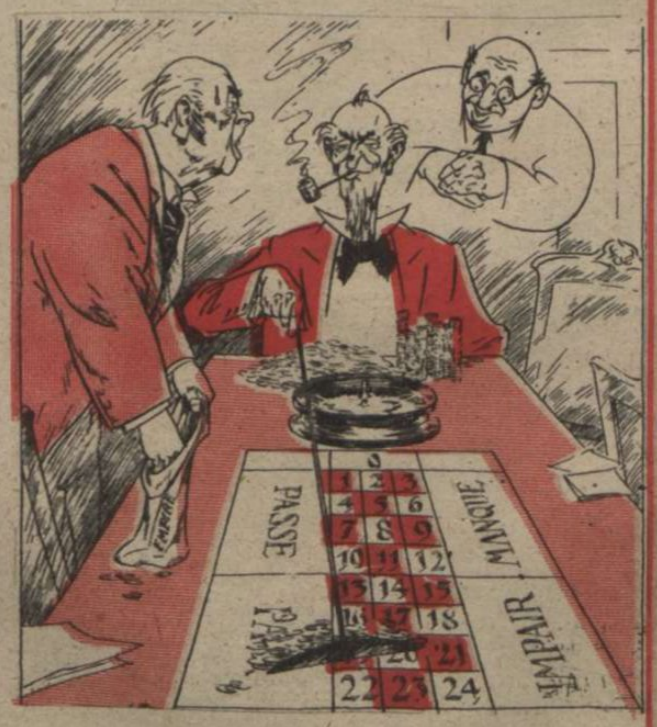

— Az asztalnál csak Anglia veszíthet s a birodalmi pénzeszacskóból a jóbarátok nyerik el a régi vagyont...

NEMZETKÖZISÉG

— Buxbaum úr, én itt hagyom magát, mert remek állást igértek Sidneyben s elutazok feketén Ausztráliába.
— Ausztráliába? Az nagyon messze van...
— Nebich! Mihez van messze?...

SZÉTTERJEDT ROKONSÁG!

— Nekem mondja még egyszer valaki, hogy ezek az angolok nem antiszemiták...
— Hogy-hogy?...
— Lassanként kiirtják az egész családomat. A multkor a sógorom járt szerencsétlenül Páris bombázásánál, testvérem, az Izsó Brüsszelben sebesült meg, az anyósomat Antverpenben légnyomás érte s most a fiam üzletét is szétrombolták Rotterdamban...

JAPÁN EJTŐERNYŐSÖK közelharca az amerikaiakkal egy csendesoceáni sziget birtokáért

AZ INDIAI HATÁR KÖZELÉBEN. Japán gyalogosok átkelése egy burmai folyón